

58

DURENDIEL

[illegible]

DOSSIERNo.:

OD 58

NAAM:

DURENDAEL

Uit		In	Uit		In	Uit		In	Uit		In
Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum
7-3-47.	B.	20/3									
20/3	B	11/4									
12/5	B	29/5									
29/5	KB	28/6									
24/7	Nogon	1/8									
1/8	KB	25/9									
25/9	KB	4/11									
4/11	4	4/11									
4/11	KB	8/11-28									
8/11-48	KB	24/2									
paann. 21/2-48	BVII	3/3-40									
30/3	KB	25/4									
has 34/602	75 B	11/9									
10/10-10	5/6 B	17/9									
bcu 45/81	17/9 RB	22/9									
23/9	B	17/11									
17/11	B	23/12									
3/11	B	3/11									
9/9-10	B/III	12/9									
16/10	B	20-11									
11/571	B	1/8									
20/6-57	B	26/11									
-3 JAN 1953	D	27/11									
24 AUG 1953	D	27/11									
10/11	C	27/11									
15 FEB 1954	EMRT. 1954										
30 JAN. 1958	D	31 JAN. 1958									
26 JUNI 1959	PD	27 JUNI 1959									

MINUTENBLAD

DOSSIER No. OD 58

NAAM: DURENDAEL

~~B VII~~ 30.3.47

B VII

HR Actie van W. H. Bettink, die interned
van Duitse jengdgroeps om zij geweest
an A'dam mededelen. Is Bettink bij
ons bekend? Los niet A'dam naps.

~~B VII~~
4/3 14-5-47

UITGEBOEKT

MINISTERIE VAN ALGEMENE ZAKEN

's-Gravenhage, 22 Maart 1949.

No.: BK. 58151

Bijl.: één

Betr.: "De Lage Landen".

GEHEIM

VII. RD.2

U dankzeggend voor de inzage, moge ik U bijlage
dezes wederom doen toekomen.

Ik zal het zeer op prijs stellen, indien U mij
van de ontwikkeling der werkgemeenschap "De Lage
Landen" op de hoogte zoudt kunnen houden.

Het Hoofd van de Dienst,
namens deze:

J.G.Crabbendam.

Aan de Heer
Commissaris van Politie
te
AMERSFOORT.

I.D.Amersfoort.

Geheim.

No. 101

Onderwerp $\frac{1}{2}$ Werkgemeenschap "De Lage Landen".

B

OP KAART
ACD/ 46
DAT: 6-10-50
PAR: <i>pus</i>

30 December 1948.
Volgno.

4 JAN. 1949

52725

Hierbij doen wij U toekomen een rapport over een bijeenkomst van de werkgemeenschap "De Lage Landen", welke op Zaterdag 18 December 1948 in hotel "Monopole" te Amersfoort werd gehouden.

Dit rapport werd ons verstrekt door een met ons samenwerkende relatie en de hierin voor komende No.'s van andere rapporten waarnaar verwezen wordt, berusten niet op vroegere gegevens van ons.

De in bedoeld rapport genoemde Simons afkomstig uit Amersfoort is een gereformeerde jongeman, waarop niets valt aan te merken. Deze heeft uit louter belangstelling de bijeenkomst bezocht en is niet als lid tot "De Lage Landen" toegetreden.

Dringende en persoonlijke oproep
aan medewerkers en belangstellende.

De Commissie van Voorbereiding van de Werkgemeenschap "De Lage Landen" is thans zover gevorderd, dat zij haar voorstellen in bespreking kan brengen. In October heeft de leiding van de sinds 1945 werkzame groepering "Werkgemeenschap Durendael" besloten zich bij dit nieuwe initiatief aan te sluiten. Wekelijks besprekingen openen belangrijke perspectieven voor de komende activiteit.

Doelstelling;

De "Werkgemeenschap "DE Lage Landen"" stelt zich ten doel werkzaam te zijn op het gebied der geestelijke, culturele en sociaal-politieke vorming van het volk der Nederlanden, ten einde een ieder afzonderlijk en het volk als geheel inzicht te verschaffen in de positie en roeping der Lage Landen in de Europese volkerengemeenschap.

De Commissie stelt voor, over te gaan tot installatie van een bestuur, Raad van Advies en de vorming van een aantal werkgroepen: Algemene Dienst, Pers, Vorming, Jeugdbeweging, Contactgroep Vlaanderen, Zuid-Afrika etc. Plaatselijk zullen de leden en belangstellenden georganiseerd moeten worden o.a. door regelmatig samenkomen.

Met ingang van deze maand zal een contact-orgaan verschijnen.

De Commissie roept alle medewerkers op tot het bijwonen van de stichtingsbijeenkomst op

Zaterdagmiddag 18 December a.s. te Amersfoort
van 14.45 tot 17.30 uur in het zaaltje van "Monopole" tegenover het station.

Agenda:

1. Opening 14.45 precies.
2. Kort verslag van de commissie en van de Werkgemeenschap Durendael.
3. Bespreking van doelstelling en statuten der Stichting.
4. Voorstellen en installatie van het Bestuur.
5. Werkzaamheden in de komende maanden.
6. Rondvraag en sluiting.

Aan een snelle en ordelijke afhandeling van de agenda zal stipt de hand worden gehouden.

Opmerkingen, voorstellen en toezeggingen van actieve steun in verband met de inhoud van dit rondschrijven, evenals bericht van eventuele verhindering worden per omgaande ingewacht.

Wij rekenen op Uw aanwezigheid, daar deze bijeenkomst van beslissende betekenis voor de verdere ontwikkeling der Werkgemeenschap is.

Namens de Commissie:

x/ A.v.d.Burg, secretaris.
Orteliuskade 18,
Amsterdam-W.

Zoals in rapport No 454 gemeld, heeft op Zaterdag 18 December 1948 in het Hotel "Monopole"-Stationsplein te Amersfoort de Stichtingsbijeenkomst plaats gevonden van de werkgemeenschap "De Lage Landen".

De bijeenkomst werd te ongeveer 14.45 uur geopend met een welkomstwoord, uitgesproken door de secretaris van de Stichtingscommissie A.VAN DE BURG, wonende Orteliuskade 18 te Amsterdam".W.

Aanwezig waren een vijftiental personen, terwijl er van een zelfde aantal bericht van verhindering was binnengekomen. Bij zijn openingswoord deelde van de Burg, voornoemd mede dat voor deze bijeenkomst tweehonderd convocaties waren verzonden.

De volgende personen, waarvan de namen ons bekend geworden zijn, waren o.m. aanwezig:

- PD
- 1 - ROELOF STAATS, plm. 30 jaar, wonende te Amsterdam
 - 2 - L.R.VAN DULLEMEN, wonende te Amsterdam
 - 3 - KARST BOUMAN, wonende te Amsterdam
 - 4, 5 - Het echtpaar VAN REES, wonende te Amsterdam
 - 6 - DRS. L. BOER, wonende Burgemeester Martensingel te Gouda.
 - 7 - KROL, Vaandrig van een groep der Nederlandse Padvindervereniging, wonende te Wageningen.
 - 8 - G.G. BLOKLAND, wonende Nunstraat 51 te Utrecht.
 - 9 - SIMONS, wonende te Amersfoort.

Na het openingswoord door v.d.Burg, voornoemd werd het woord gegeven aan G.G. Blokland, die het program der Stichting uiteenzette. Hieruit bleek dat het in de bedoeling ligt over te gaan tot opheffing van de Stichting "Durendael" en tot oprichting van de Stichting "De Lage Landen". Volgens spreker streeft de Stichting naar het federalisme in Europa, zij is anti communistisch en anti Partij van de Arbeid. De Stichting wil de jeugd van Europa tot denkende mensen maken (opvoeden) en een allesomvattende samenwerking tot stand brengen tussen alle mensen van Nederlandse bloede. Spreker wees erop dat het ideaal van de Stichting is te komen tot de vorming van een groot Nederlands Rijk. De oorspronkelijke formulering was geweest een Groot Diets Rijk, doch op aandrang van enkele aanwezigen werd dit om "tactische" redenen niet aanbevelenswaardig geacht. Het woord "Diets" was naar hun mening daarvoor tijdens de bezetting te besmet geworden. Een stap in de goede richting voor het welslagen van het idee van de Stichting was volgens spreker de Benelux, doch dan ook verenigd in en met Zuid Afrika. Spreker besloot met de opmerking dat contacten met Vlaamsche gelijksoortige stromingen reeds waren gelegd.

Ook met Zuid Afrika werd, volgens spreker, contact onderhouden. Ofschoon de opvoeding van de Jeugd een belangrijk onderdeel zal zijn van de Stichting ligt het niet in de bedoeling een Jeugd beweging te zijn. Bijzonderheden, alsmede de indeling der verschillende taken van de Werkgemeenschap Stichting "De Lage Landen" wordt in een mandblad der Stichting gepubliceerd.

Nadat Blokland, voornoemd zijn toespraak beëindigd had werd overgegaan tot het opstellen van de voorlopige statuten, die vrijwel in overeenstemming waren met die van de voormalige Stichting "Durendael".

Met nadruk werd er op gewezen dat de werkgemeenschap geheel onafhankelijk onder het Nederlandse Volk en meer in het bijzonder onder de jeugd, van het Nederlandse Volk, onder de volgende grondslagen haar werkzaamheid zal aanvangen:

- 1e Zij streeft naar een harmonise vorming van de mens, die zich van zijn verantwoordelijkheid bewust moet zijn.
- 2e Zij beseft dat de mensheid de opdracht heeft, in de geest van haar beste vertegenwoordigers, steeds op nieuw gestalte aan het leven moet geven.
- 3e Zij gaat uit van de onverbreeklijke eenheid van het Volk der Nederlanden en, gescheiden als dit leeft, toch in Staten, welke gegrond zijn op gemeenschappelijke afstamming, karakter, cultuur en geschiedenis.
- 4e Zij weet zich gedragen door de wil, één van de uitstralingspunten te zijn van waaruit de herwording van Europa wordt ondernomen, en is bereid hiervoor alle van haar geeiste offers te brengen.
- 5e Zij handelt in het Geloof, dat God in deze haar Schild en de Betrouwe is.

De Statuten en reglementen zijn in concept opgesteld voor de nieuwe Stichting en zullen worden verstrekt aan de leden.

Vervolgens werd overgegaan tot indeling van werkgroepen, welke werden genoemd:

- a Contact met West Europeese Volkeren
- b Vorming
- c Pers en Propaganda
- d Jeugdbeweging etc.

Tevens werd besloten tot de uitgave van een orgaan en het organiseren van lezingen te Amsterdam, welke gehouden zullen worden door een Vlaamsch Student.

Voorts lag het in de bedoeling omstreeks half Februari 1949 te Wageningen een Weekend Conferentie te organiseren van de diverse werkgroepen van de Stichting.

Een der wanden van het lokaal, waar de bijeenkomst plaats vond was versierd met een Oranje vlag, waarop de beeltenis van Willem de Zwijger was aangebracht.

Aan het slot van deze bijeenkomst werd overgegaan tot de vorming van een voorlopig bestuur het/zal bestaan uit A. van de Burg-Orteliuskade 18 Amsterdam, 1e secretaris, Als voorzitter werd gekozen Roelof Staats, terwijl als 2 e secretaris G.G. Blokland werd benoemd.

Nog wordt vermeld dat tijdens de vergadering door Krol, voornoemd als sympathiserend lid der Stichting werd opgegeven een zekere VAN DER BAN, wonende te Wageningen.

Uit de voormalige Jeugdgemeenschap "Durendael" werd van Dulleman in het voorlopig bestuur opgenomen e

Om 17.30 uur werd de vergadering gesloten.

Nog zij vermeld dat het echtpaar VAN REES, in dit rapport voorkomende onder No 4 en 5, reeds geruime tijd te Amsterdam voor de Stichting "Durendael" vergaderingen geleid heeft.

De bijeenkomst

1 welk

Tot zover het verslag van de bijeenkomst.

Door ons, rapporteurs zij nog het volgende vermeld:

Zoals uit rapport No 454 dd 18 December 1948 blijkt was de convocatie voor de, in dit rapport genoemde bijeenkomst, gericht aan C.KORTMAN, wonende P-A Spuistraat 41 te S Gravenhage.

Inzake Kortman, voornoemd is het volgende ons bekend:

De personalia luidt:

* CONSTANT JOSEF KORTMAN, geboren 15 April 1920 te Roosendaal, destijds student, gewoond hebbende Catharijnesingel 77 te Utrecht.

Bij de P.R.A. Utrecht is een dossier genummerd 11003 contra Kortman aanwezig, waaruit blijkt dat hij ervan verdacht werd sinds 1934 lid te zijn geweest van het Verdinaso, daarna lid N.S.B. en W.A. Tijdens de bezetting dienst genomen heeft bij het Vrijwillers Legioen Nederland en in April 1944 in dienst getreden is bij de Kriegsmarine.

Bij laatstgenoemde dienstname heeft Kortman de eed op de "Führer" afgelegd.

Op 26 Juni 1947, door het Bijzonder Gerechtshof Utrecht veroordeeld tot 8 jaar Rijks Werk Inrichting met aftrek, met ontzetting uit alle rechten voor het leven.

Voorts bleek uit het genoemde dossier dat hij voorstander is van de "Groot Dietse Idee", hetwelk waarschijnlijk te wijten is aan de familie van moederszijde, die in de eerste wereldoorlog Belgische activisten waren.

De Opleiding van Kortman bestaat uit L.O.; een jaar MULO; 6 jaar Gymnasium A; daarna universiteit te Utrecht studerende aan de Juridische faculteit. Hij beheerst de Franse, Engelse en Duitse taal.

Tijdens zijn detentie in het C.B.K. "Rhijnsuwen" bij Utrecht, werd door ons, rapporteurs, omstreeks Maart 1947 enkele brieven, door Kortman geschreven en gericht aan J. ZWAANEVELD - v.d. Goesstraat 78 te Utrecht, onderschept in verband met het feit dat getracht werd deze brieven anders dan op de normale wijze aan het adres te doen bezorgen. Uit genoemde correspondentie is gebleken dat Kortman, voornoemd, nog aanhanger is van de idee van het Verdinaso, hetwelk onder meer blijkt uit het feit dat een dezer brieven besloten wordt met "Heil van Severen", terwijl in een andere brief door Kortman wordt geschreven dat "Van Severen te vroeg vermoord is geworden".

Inzake J. Zwaaneveld, voornoemd kan nog vermeld worden dat hiermede bedoeld wordt:

* JOHANNES ADRIANUS JACOBUS ZWAANEVELD, geboren 11 Juni 1917 te Utrecht, ambtenaar Rijks Universiteit te Utrecht, wonende v.d. Goesstraat 78 te Utrecht. Zwaaneveld, voornoemd komt niet voor in de kartotheek der P.R.A. Utrecht.

Inzake G.G. Blokland, voornoemd is ons, relatanten, nog het volgende bekend:

Naar aanleiding van een schrijven dd 3 September 1947 van het Hoofd van het voormalige Bureau "W", behorende tot het Directoraat Generaal voor Bijzondere Rechtspleging, hebben wij, rapporteurs, destijds een onderzoek ingesteld naar Blokland, voornoemd.

* is hij

De minister
vrij

Tedienende hebben ons gewend tot enige Hoofdbestuursleden van het Districtsbureau van de Nederlandse Padvinders Vereniging in het District Utrecht.

Deze deelden ons mede dat Blokland op dat moment Hopman was over de 29 ste groep (Rooseveltgroep) der N.P.V. te Utrecht. Door zijn eigenaardige ideeën, die hij er op nahield, kwam hij dikwijls in conflict met het Hoofdbestuur. Blokland stelde zich op het standpunt dat de N.P.V. verouderd was en hij wenste hervormingen, die, zoals hij beweerde, aangepast waren aan de normen van de Nieuwe Tijd. Een van deze hervormingen door Blokland bij zijn groep ingesteld was het uniform, waarin hij zijn jongens liet lopen en het welk bestond naar het voorbeeld van de voormalige Nationale Jeugdstorm. Blokland stond toen reeds in contact met "Durendael" groep, een zoogenaamde Vrije Jeugdbeweging, die onder leiding stond van A.C. van der GAAG te Amsterdam.

Deze groep (de Durendaelgroep) gaf een eigen blad uit onder de naam "Durendael" en stond in contact met de Vrije Vlaamsche Jeugdbeweging in België.

Blokland begaf zich in die tijd verschillende malen naar België om als verbindingsman tussen beide landen op te treden.

Zonder in overleg te treden met het voornoemde Districtsbestuur der N.P.V. heeft Blokland daarna de 29 ste groep geliquideerd en uit deze groep de "Roeland Vendels" geformeerd. Het was voor deze groep dat Blokland een maandblad ging uitgeven genaamd "Het Nieuwe Geluid", met als embleem het zwaard van Durendael.

Op 13 September 1947 werd Blokland met zijn groep wegens binnengekomen klachten door het Districtsbestuur der N.P.V. Utrecht geschorst en bij rondschrijven van 21 September 1947 werd tot ontslag van de gehele groep overgegaan. Een en ander werd gemeld bij rapport No 117 en No 131 resp. gedateerd 11 en 25 September 1947.

Het was op 24 October 1947 dat zich bij het nu toenmalige waarnemend Hoofd der P.R.A. Utrecht, Blokland, voornoemd vervoegde met het verzoek hem inlichtingen te willen verschaffen omtrent de voormalige Nationale Jeugdstorm en Hitler Jugend in verband met een, door hem te schrijven discriptie, welke hij op verzoek van Prof. KRUIJT, docent in de sociologie aan de Rijks Universiteit te Utrecht, zou maken. Het bleek toen dat Blokland studerende was in de sociologie. Tevens verzocht Blokland bij die gelegenheid in het bezit te worden gesteld van brochures en geschriften op bovenstaande Jeugdformatie's.

Naar aanleiding van dit verzoek heeft enige dagen later eerstgenoemde rapporteur zich in verbinding gesteld met Blokland, voornoemd.

Tijdens dit onderhoud vertelde Blokland o.a. dat de drang van hem om tot het samenstellen van zijn discriptie te geraken o.m. gelegen was in het feit dat wij als zgn. christenen niet veel beters wisten te stellen tegenover de idee van de Nationale Jeugdstorm of Hitler Jugend. Volgens Blokland hadden de jongens van laatstgenoemde groepen in ieder geval een idee gehad, waarvoor zij zich desnoods zouden doodvechten. Als treffend voorbeeld haalde Blokland aan de Weerkorpsen, welke aan het einde van de laatste wereldoorlog door de Hitler Jugend in Duitsland waren geformeerd en welke koppsen jongens, niet ouder dan 12 of 13 jaar met Panzerfausten

Reeds vol-
ledig door
Bureau "W"
aan ons groep-
postkant 1948

gewapend de geallieerde troepen afwachtten. Blokland zou er echter voor zorg dragen dat zijn afscriptie een zuiver wetenschappelijk karakter zou dragen. Volgens Blokland lag het niet in zijn bedoeling de N.S.B. in het algemeen te behandelen doch uitsluitend de Nationale Jeugdstorm en Hitler Jugend. In dit verband werd door hem opgemerkt dat hij reeds 12 jaar in het Padvindersleven verkeerde en hij vooral in deze tijd een vernieuwing van Jeugdgroepen voorstond en het, volgens hem verouderde systeem wilde laten vervangen door het systeem, zoals dit o.a. door de Vlaamsche Jeugd Beweging in België gevolgd werd. Vooral de Groot Dietse Gedachte van Laatstgenoemde Beweging koesterde zijn bewondering. Vele relatie's had hij zich in deze groepen gemaakt. Het was deze gedachte, welke hem in conflict had gebracht met de Districts leider der N.P.V. te Utrecht, welk conflict er toe geleid had, dat hij uit de N.P.V. gezet was, doch als zelfstandige groep verder werkte. Voorts beweerde Blokland dat hij in deze Vrije Groep speciaal die jongens wilde opnemen, die voor of tijdens de bezetting van Nederland bij de N.J.S. of H.J. hadden behoord. In dit verband liet hij een foto zien, waarop een jongen van ongeveer 12 jaar voorkwam, gekleed met shirt en slippbroekje, die zich bezig hield met speerwerpen. Deze jongen was volgens Blokland een zoontje van een Rijks Duitser, die door de Nederlandse Regering onlangs met zijn gezin was uitgewezen, welke uitwijzing hij, in verband met bedoeld jongentje betreurde. Vervolgens werden door Blokland nog vele foto's ter inzage gegeven over de Jeugdkampen in Vlaanderen, die hij bezocht had. Uit een brochure, uitgegeven door de Dietse Nationalisten maakte Blokland rapporteur opmerkelijk op een advertentie, hierin voorkomend, waarin de zgn. "rune draagtekens voor Francs 35,- per stuk werden aangeboden.

Voorts beweerde Blokland bekend te zijn met illegale hergroeperingen van ex N.J.S ers en H.J.'s en had hij, naar zijn zeggen met enkele van deze groepen persoonlijk contact. Blokland maakte de indruk voorstander te zijn van het leiders principe.

Op 10 November 1947 had eerste rapporteur wederom contact met Blokland. Op de vraag hoe Blokland in verbinding was gekomen met de Vlaamsche Jeugdbeweging antwoordde hij door relatie's in Charleroi in contact gekomen te zijn met de "Top" van genoemde beweging en hij als lid van de "Hoge Raad" van genoemde Jeugdorganisatie was opgenomen.

Voorts vertelde Blokland dat, toen hij zijn eerste bezoek aan deze organisatie bracht en hij de werkwijze van deze groep aanschouwde, vreemd opkeek in verband met de overeenstemming met de voormalige Nationale Jeugd Storm en dergelijk. Evenwel bij nadere beschouwing was hem gebleken dat deze organisatie niets te maken heeft met nationaal socialisme, doch in tegendeel sterk nationalistisch getint was, hetgeen zich uitte in de Groot Dietse Gedachte. Ook over het gebruik der Runetekens had hij eerst verbaasd staan kijken, doch bij nadere beschouwing vond hij dit niet zo erg. Sprekende over de illegale Nationale Jeugd Storm in Nederland beweerde Blokland te weten dat hij zich op gevaarlijk terrein bewoog. Dit zou hem echter niet verhinderen leden van deze groepen te trachten over te hevelen naar zijn Vrije Jeugd Groep. Bovenstaande gegevens werden gemeld bij rapport No 163 en 170 resp. gedateerd 7 en 11 November 1947.

Nog zij vermeld dat de juiste gegevens van Blokland, voornoemd zijn:

GIJSBERTUS GERARDINUS BLOKLAND, geboren 24 December 1922 te Utrecht, studerende, wonende Runstraat 51 te Utrecht.

Blokland, voornoemd komt niet voor in de Kartotheek der P.R.A. Utrecht.

Bij dit rapport wordt gevoegd:
een foto van G.G. Blokland, in dit rapport genoemd.

UITTREKSEL

Voor OD 58 Naam DURENDAEL
Origineel in OD 390 Naam BELGIE (Pers Incivieken)
Volg nr. Ag, nr. 17547 Aard van het stuk
Afz. W. - Breda Datum 19-6-47

Tenslotte moge ik nog Uw aandacht vestigen op het volgende:
Bij d.z. schrijven No.228/47 Geheim, d.d. 5 Juni 1947 zond ik
U toe een exemplaar van het nieuw verschenen Belgische Strijdblad
"Vive le Gueux", waarbij ik melding maakte van het feit, dat ge-
bleken was, dat een der redacteuren van dat strijdblad, genaamd:
Manu RUYS, te Sntwerpen, in verbinding staat met Nederlandse jongeren
die betrokken zijn bij de uitgifte van het "Nederlandse Maandblad
voor Jongeren" genaamd "DURENDAEL", waarvan de redactie aan de
Keizersgracht No.641 te Amsterdam - en de administratie aan de
Haagweg 42 te Delft, gevestigd is.

Bij de te Antwerpen inbeslaggenomen correspondentie op het
weekblad "Rommelpot" betrekking hebbende, bevindt zich ook een brief
van de volgende inhoud:

D U R E N D A E L.

Maandblad voor Jongeren.

W.H.Bettink
Jur.Stud.
Adm.Durendael
Haagweg 42
DELFT.

Delft 25-6-46

Redactie "De Rommelpot"
t.a.v.
Mej.Dolfijn
J.v.Lierstraat 7
Antwerpen.

Geachte Mejuffrouw Dolfijn,

Separaat deden wij U enige exemplaren van "Durendael"
toekomen.
Gaarne zouden wij van U vernemen, of U voor een ruilabonnement
met ons blad voelt, zodat U voortaan regelmatig alle uitgaven van
ons "Durendael" toegezonden krijgt in ruil wij alle uitgaven van
"Rommelpot" zouden ontvangen, te zenden aan den Heer Hoofdredacteur
A.C. v.d. Gaag, Keizersgracht 641 te Amsterdam (C).
In de hoop spoedig van U te horen.

Hoogachtend,
namens de redactie
w.g. W.H. Bettink.

Hieruit moge U blijken dat de activiteiten van "Durendael" zich uit-
strekken tot de Belgische jongeren, die geacht worden te behoren tot
de kringen van de vroegere Vlaamse Beweging (Vive le Gueux) en tot
die, welke betrokken zijn bij de uitgifte van de pro-incivieke Belg.
periodieken.

Uitgetrokken door JW Afd./Sectie ACD Datum 29-9-47

C. V. D.
=====

No:228/-47-Geheim.

Onderwerp:"Belgisch Strijdblad
"Vive le Gueux".

Breda, 15 Juni 1947.

Volgno. OPGELEGD

19 JUNI 1947

ACD/17439

Met verwijzing naar d.z.schrijven, d.d.
5 Juni 1947, nummer en onderwerp, als hierboven vermeld, waar-
bij als bijlage was gevoegd een exemplaar van het eerste num-
mer van het in Mei j.l. te St.Amandsberg-Gent(B.) verschenen
"Strijdblad voor de jongere generatie "Vive le Gueux", moge
ik U HoogEdelGestrenge thans nog het volgende berichten:

De inhoud van bedoeld strijdblad is door mij bespro-
ken met een terzake ingewijde "verbinding" te Breda, die -
na doorlezing - mij daaromtrent het volgende mededeelde:

"Gedateerd Bloeiimaand 1947, is als nummer 1 van de
eerste jaargang bij de firma "Uitgaven Oranje", Prinses Eli-
sabethstraat 29, te St.Amandsberg-Gent, verschenen "Vive le
Gueux", strijdblad voor de jongere generatie.

Als leden van de redactie worden vermeld:

Manu Ruys, Rudolf Westerduyn, Staf.Vermeire en
Karel Vanderhaegen.

Het redactie-secretariaat is gevestigd: Maria There-
siastraat 24, te Oostende.

De hiervoren genoemde namen zijn van vrijwel onbe-
kende personen. Gezien de artikelen en beschouwingen in het
blad, zijn het jonge Vlaams-nationalistisch georiënteerde jon-
geren, studenten, die waarschijnlijk buiten de strijd van de
bezettingsjaren gestaan hebben en dus buiten het politieke
zuiveringsproces van België staan. De taal welke gevoerd
wordt, is zeer militant en geheel in de stijl van het op
Groot-Nederlands standpunt staande nationalisme.

Het titelblad van het strijdblad, geeft als blazoen-
tekst:"Ik werp het dodenhulsel af". Uit de tekst blijkt ook,
dat men met dit strijdblad beoogt, verzamelen te blazen tot
de nationalistische Vlaamse jeugd, die als gevolg van de in-
eenstorting van de Vlaams-nationale beweging tijdens de bezet-
ting en na de bevrijding, zonder leiding en zonder richtlijnen
gebleven is, derhalve niet geïnteresseerd meer is, of als in-
gedommeld wordt beschouwd.

Men distancieert zich van het Vlaams-nationalisme,
dat vóór- en tijdens de oorlog in Duits vaarwater kwam, zon-
der nochtans de aanhangers dier richting te veroordelen. Men
veroordeelt slechts hun "misvatting".

A a n
De Heer Hoofd van de C.V.D.
J a v a s t r a a t, 68.
's-G R A V E N H A G E.

Overigens

Overigens grijpt men terug naar de bronnen van het orthodoxe Vlaams-nationalisme. Zie b.v.b.de aanhalingen uit het vroegere weekblad "Vlaanderen" en de in Vlaams-nationale kringen vroeger zeer gecolporteerde "Oranje-litteratuur".

De titel "Vive le Gueux" is dan ook te beschouwen als het symbolum van de groep, die achter dit blad staat.

Zie de laatste alinea van het hoofdartikel "Waarom?" op pagina 1.

De niet getekende bijdragen vooral, verraden de hand van toonaangevende Vlaamse nationalistten, mensen met langjarige ervaring uit de Vlaams-nationale strijd.

Stijl, inhoud en druk, moeten als opmerkelijk goed verzorgd worden beschouwd.".....

-X-X-X-X-X-X-X-

W.

C. V. D.
=====

Breda, 5 Juni 1947

No:228/-47-Geheim.

Onderwerp: "Belgisch strijdblad"
"Vive le Gueux."

Bijlagen : één.

BUREAU B

Nummer:

Datum:

11-6-47

Volgno. OPGELEGD

10 JUNI 1947

ACD/17001

Hierbijgaand heb ik de eer U HoogEdelGestrenge te doen toekomen, een exemplaar van het eerste nummer van het in Mei j.l. te Oostende verschenen "Strijdblad voor de jongere Generatie "Vive le Gueux," hetwelk mij gisteren door de Heer B. te Antwerpen werd verstrekt.

Volgens mededeling van de Heer B. moet dit boekwerkje geacht worden uit tegaan van een groep jongere Vlamingen, behoord hebbende tot de vroegere Vlaamse Beweging, met name Vlaamse Jeugdorganisaties, die deel uitmaakten van het "Vlaams Nationaal-Verbond", of althans met die beweging sympathiseerder.

Naar de bij de samenstelling en uitgifte van dit boekwerkje betrokken personen, wordt door de Rechterlijke Politie een onderzoek ingesteld, waarvan het resultaat b.z.t. mij zal worden medegedeeld.

Bij het nog gaande zijnde onderzoek is reeds gebleken, dat één der personen, vermeld op de binnenzijde van de omslag van bijgaand boekje, onder het woord: "Redactie", met name: Manu RUYS, in verbinding staat met Nederlandse jeugdige personen, die betrokken zijn bij de uitgifte van het "Nederlandse Maandblad voor Jongeren" genaamd "DURENDAEL", waarvan de redactie is gevestigd aan de Keizersgracht, Nr:641 te Amsterdam.

De administratie van "DURENDAEL" is gevestigd te Delft, Haagweg, Nr:42, terwijl de postrekening van het blad is gesteld op naam van: J.M.Batenburg, te Delft.

Over enige tijd hoop ik in het bezit te komen van meer positievere gegevens betreffende bijgaand maandblad en de daarbij betrokken personen, zomede aangaande de bestaande relaties tussen deze jeugdige Vlamingen en Nederlandse personen, die de samenstelling en uitgifte van "DURENDAEL" verzorgen.

In verband hiermede, moge ik U adviseren, met het doen instellen van een nader onderzoek naar de bij het maandblad "DURENDAEL" betrokken Nederlanders, te wachten, totdat bedoelde nadere gegevens, welke U zullen worden toegezonden, zodra deze in mijn bezit komen, door U zijn ontvangen.

Intussen zal door mij worden getracht in het bezit te komen van enige nadere beschouwingen, met betrekking tot het doel en de strekking van de inhoud van "Vive le Gueux," waar-toe door mij een tweede exemplaar is behouden.

A a n

Uit

De Heer Hoofd van de C.V.D.
J a v a s t r a a t, 68.

's-G R A V E N H A G E.
=====

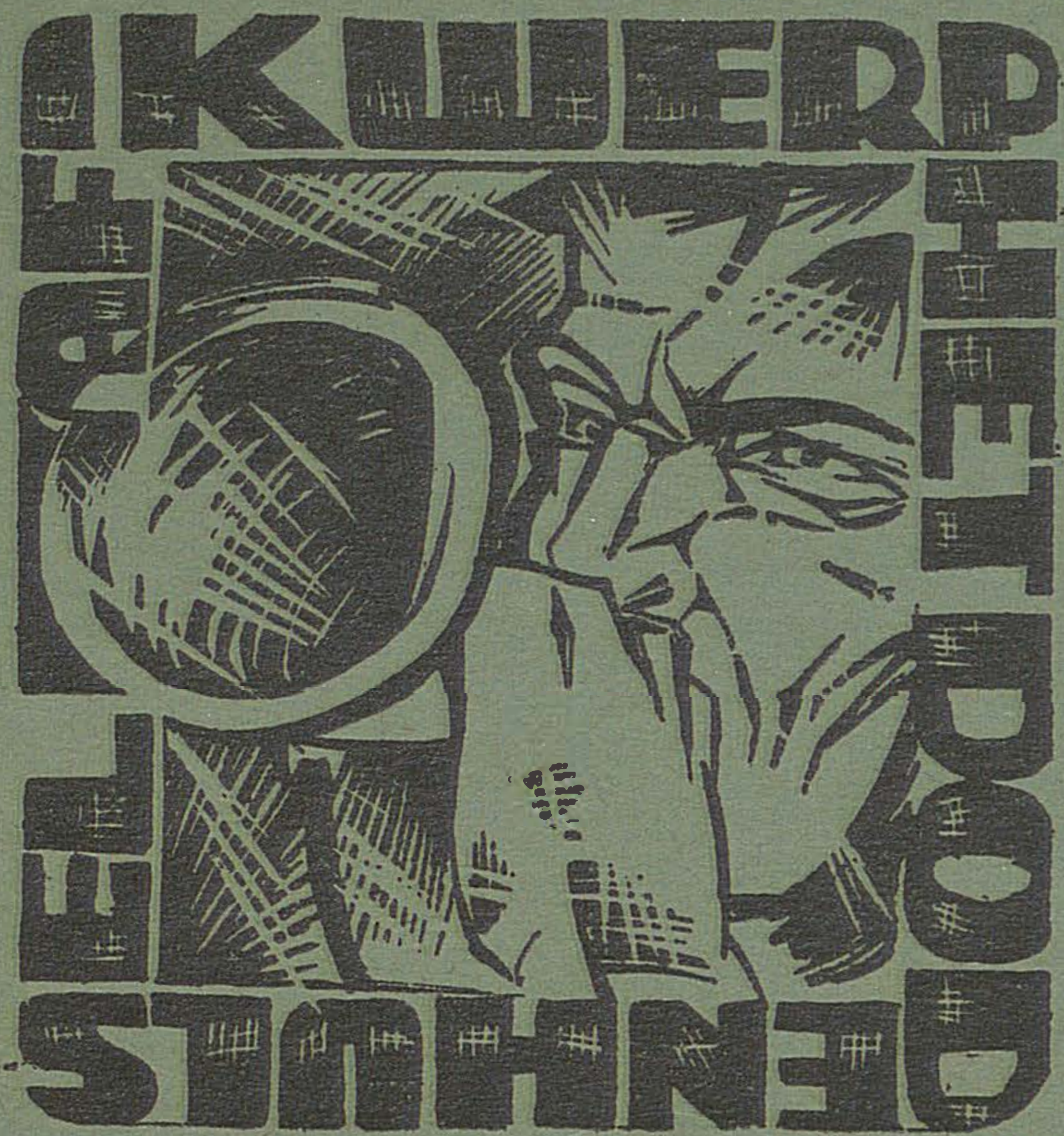
Uit een en ander moge U echter reeds blijken, dat de hernieuwde activiteit van de z.g.n. "Vlaamse Beweging" zich steeds duidelijker begint af te tekenen, welke actie m.i. in niet geringe mate wordt bevorderd door de officiële economische en culturele toenadering, waarnaar thans door de Nederlandse-en Belgische regering wordt gestreefd.

In dit verband, meen ik dat de ontwikkeling van deze hernieuwde activiteit, zeerzeker onze bijzondere aandacht verdient."

W.

17081

VIVE LE GUEUX !

STRIJDBLAD

VOOR DE JONGE GENERATIE

lijkheid ons nationaal probleem. Wij staan op het punt de klok honderd jaar achteruit te zetten. De desem van het volkse bewustzijn begint nu pas te werken, als onze bureu, van eigen aard en waarde bewust, reeds volop naar elkaar gaan toegroeien.

Welnu wie niet inzielt dat een strijd zuiver op het Dietse of het Belgische verband gericht, een verspilling van krachten en energie betekent, die gaat strijden tegen windmolens.

Maar een strijd om innerlijke rijpheid van eigen volk, gezien in het kader ener grotere gemeenschap, is niet misplaatst maar vereist. Hoe volmaakter immers de cellen van een levend wezen, hoe fijner en hoe regelmatig het organisme als geheel zal functioneren.

Nochtans tegen bepaalde feiten valt niet te argumenteren. De Vlamingen zijn een natuurreservaat geworden. Misschien graag onder de loupe genomen door een nonchalant toerist op tocht door ons land, maar verder hoofdzakelijk als folkloristische bezienswaardigheid beschouwd.

Onze mensen genieten tegen wil en dank van de voorrechten die hen worden toegeworpen. Zij mogen hun kinderen in eigen taal onderricht laten geven. Brusselse ouders verkiezen het frans. De straten in Vlaanderen moeten Nederlandse namen dragen. De kust houdt meer van de onwettige tweetaligheid. Het parlement vertegenwoordigt voor de drie vijfden Vlamingen. Het frans is praktischer voor het gebruik. En het klinkt zo voornaam in de mond onzer vertegenwoordigers, als zij hun taalgenoten uit het Noorden ontvangen. De onverschilligheid van onze mensen voor eigen taal, voor plichten en rechten, die niet zelden tot vijandigheid aangroeit, blijkt zonneklaar uit de sceptische glimlach tegenover het eigen algemeen beschaafd, en uit bijzondere voorkeur voor het frans wanneer zij in hun zondagse pak zitten.

Welnu om te genezen is het voldoende het mes in de wonde te zetten, wij moeten zelf positief medewerken om de gezondheid te herwinnen. Het volstaat evenmin het euvel dat onze volksgemeenschap belet zijn ontvoogding te voltooien, zomaar te vernoemen. Wij zullen echter uit onszelf de beste krachten distilleren, om met deze wonderdrank tot de mensen te gaan.

Daartoe zullen wij bouwen, smeden aan onze ganse persoonlijkheid, om sterk en gestaald de zware tocht te leiden naar volkse fierheid en bewustzijn. Wij geven ons gans omdat de mens geen som is van afzonderlijk verloopende interessen en aktiviteiten, maar een geheel dat in elk zijner handelingen als een geheel naar voor komt. De totale mens wordt opgeroepen zowel om inzicht in nieuwe problemen te verkrijgen als om een nagel in het hout te drijven.

Om deze redenen zult gij veel mogen eisen van iemand die werkelijk rationaal voelt. Hij strijdt niet enkel voor onmiddellijk en tastbare waarden, maar evenzeer naar verfijning en beschaving van eigen wezen. Wanneer zal een Vlaming, zonder zijn ongedwongen natuurlijkheid te verliezen, even voornaam verschijnen als de franskiljon? Wanneer gaat een eigen levensstijl onze onmondigheid vervangen? Niet om aan vormkultuur wat dikwijls schijnt waar te zijn bij deze slaven van mode en konventie, maar als natuurlijk uitvloeisel van een hogere levensopvatting, die aan uiterlijke vormen hun juiste betekenis weet toe te kennen.

Onze strijd wil dan ook geen fanatiekers kweken, die het leven ingaan met een gezwollen nationaal gevoel, dat hen voortdurend belemmert seeren over mensen en dingen te oordelen.

Geen kinderen met waterhoofden behoeven wij, wel harmonische mannen met een stoere wil en een nuchter verstand, bereid zichzelf te smoeien en op te voeden in dienst der gemeenschap, naast evenwichtige vrouwen, fijn van gevoel en voornaam in hun verschijning, die hun kinderen goede mensen leren worden.

Het nationalisme is immers geen gevecht tegen een enkele vijand op een beperkt front. Het is geen strijd gegroeid uit machtswellust of bitter wraakgevoel. Maar een middel en een kostbaar instrument om de mens te verbeteren en te veredelen, en zodoende de gemeenschap waarvan hij deel maakt op te voeren tot hoger menselijke beschaving.

Wij leven niet voor onszelf. Ons nationalisme put haar diepste motieven niet uit eigen wezen. Ieder mens echter torst het gewicht der verantwoordelijkheid die hem dwingt mede te werken aan de geestelijke opgang zijner lotgenoten. Het is niet voldoende uw broeder niet te doden. En in een ivoren toren gaan leven is een misdaad. Maar opgenomen in een familie, in een natuurlijke volksgemeenschap, eist uw plicht dat U medebouwt aan de geestelijke en stoffelijke verheffing dezer cellen in de gemeenschap der mensen. Welnu, dit nationalisme zal een sterk vormende kracht uitstralen, die ons optillen zal uit ons kleinnenselijk gedoe, en als een lichtbak ons zal oriënteren in de strijd voor fijner en betere mensen.

En eens wordt zulk ruim en groots opgevat nationalisme de brug die voert naar eenheid en versmelting met andere volkeren en staten in een grotere gemeenschap, die geen jacht maakt op geld en genoegeens, maar waar ieder individueel en als lid van de gemeenschap tot een beter en harmonischer mens zal uit kristalliseren.

Het is een schoon ding een goed mens te zijn.

Lucas De Vlijm.

DIETSLAND WORDT...

Mijn volk is als een kudde in een grauwen mist,
die zwaar geslagen ligt, nu dof het noodweeë grolt,
waarmee door vriend en vijand honend wordt gesold,
en die als buit verdeeld wordt vóór de strijd beslist.

Mijn land is als een akker in een donkeren storm,
voor 't zaad gereed, terwijl rondom het kolkte en gist,
die treden nieuwen vijand woedend moet betwist
en afgedwongen tot zijn eindelijken vorm.

En ik? een mens, die wellicht spoedig wordt gekist,
en uitgedragen en geleid naar zijnen laatsten horst,
door weinigen bemind, door weinigen gemist.
Maar zo Gij God, mij adem geeft, voor lang of kort,
— ik heb 't zo vaak tussen mijn tanden door gesist —
zeg ik het steeds verbeterer, dit: DIETSLAND WORDT.

Hein Tempelman.

Eerste Jaargang.

Nummer : 1

Bloeimaand 1947

Fr. 9.-

INHOUD :

Blz. 1. Waarom... - 2. Motieven en Richtlijnen ter overweging. - 5. Dietsland wordt... - 6. Voor meer klaarheid. - 11. De torens van Brugge. 12. Lied van het Lentevuur. - 14. Onze vrije tribuun. - 18. Boeken waarover gesproken wordt. - 21. Wat baten kaars en bril. - 24. Wij lezen in... 25. Is de Vlaamse beweging nog noodig. - 27. Jeugdpanorama. - 28. Naar een werkgemeenschap der jeugd. - 30. Uit oude geschriften. - 31. Van Jeugdstudenten voor Jongstudenten.

REDACTIE :

Manu Ruys, Rudolf Westerdun, Staf Vermeire,
Karel Vanderhaegen.

REDACTIESECRETARIAAT :

Maria-Theresiastraat, 24, Oostende

BEHEER EN ADMINISTRATIE :

Uitgaven Oranje, Prinses Elisabethstraat, 29, Sint-Amandsberg - Gent. P.R. 1363.85

Prijs voor Jaarabonnement : 90 Fr.

(Tot en met April 1948)

Halfjaarlijks abonnement : 48 Fr.

(6 nummers volgend op de storting)

Losse nummers : 9 Fr.

Waar enigszins mogelijk wordt de vereenvoudigde spelling toegepast.

BRIEFWISSELING :

Op adres van Redactie en Uitgeverij, alsook op postbus, 138, Gent.

WAAROM ?

Het verschijnen van dit blad vult een leemte aan. Er ontbrak tot nog toe een tijdschrift waarin de jongsten een houvast vonden voor hun levensprobleem. Dit zal het blad van de Nederlandse jeugd zijn en de ziel van haar strijd en haar hoop!

Sinds de bevrijding zijn twee jaar verloren. Iedere illusie is verdwenen. Alle plannen, die onder de bezetting rijpten, om het vaderland beter te maken, werden uiteengerukt door buien van haat en verdeeldheid. De repressie, de koningskwestie, de Vlaamse en Waalse kwesties, de sociale tegenstellingen, en vooral de verscherping tussen West- en Oost-Europa hebben een sfeer geschapen, waarin de jeugd is gaan dolen en zich van ieder idealisme heeft afgekeerd. Het bezinnen heeft plaats gemaakt voor een offeren aan het onmiddellijk plezier.

Toch zijn er miljoenen jongens en meisjes aan de fronten en in het vaderland gevallen. Zij waren heel zeker wars van ieder politiek gedoe en droomden er van na de strijd het leven volgens hun jonge principes te ordenen. Maar toen de wapens zwegen, was de politiek er terug en met haar het eigenbelang en de verdachtmaking. Daarom geven wij de jeugd hier de kans haar verbrijzelde droom in een daad te herstellen en mee te werken aan de vernieuwing van zichzelf en van de gemeenschap.

academische programmaverklaring te verkonden. Dit is een oproep tot Wij willen niet in het euvel van elke verantwoording vervallen door een arbeid in eenheid! Wij zijn de jongsten van Nederland en geloven nog in de heropstanding van Europa op basis van een eerlijk Christendom en een gezond Socialisme. Dit volstaat om onze vlag te zien wapperen. Want zóls druppel voor druppel de kristallen zoutrots in de eeuwen oprijst, zal steentje voor steentje de nieuwe staat geordend worden.

Wij grijpen terug naar de leuze «Vive le Gueux» als naar het symbool waarmee de Nederlandse vaders, zo katholieken als calvinisten, hun strijd voerden tegen nationale en religieuze decadentie. Wij willen geen pontificerende redactie zijn. Het woord is nu aan de jeugd. Slechts wanneer allen één zijn, zullen wij het lot van Nederland bepalen.

Hierin helpe ons God.

DE REDACTIE.

Voor meer klaarheid

I. INLEIDING.

Reeds meer dan twee jaar wordt er in ons land een politieke repressie en epuratie gevoerd, voor feiten die verband houden met de jongste Duitse bezetting. Deze repressie gaat gepaard met massale interneringen en aanhoudingen, door de uitzuivering van de zogenaamde zwarten uit alle instellingen, verenigingen en zekere milieu's. Door zware bestraffing, door een aantal uitgesproken en reeds uitgevoerde doodstraffen. Hierin zijn betrokken, minstens een half miljoen mensen.

Voor het ogenblik is het de nuchtere mens duidelijk, dat de huidige repressie en epuratie verkeerd aangevat en opgelost werd. Politieke passie en kortzichtigheid, onbevoegdheid, onverantwoordelijkheid en lafheid zijn de algemene oorzaken van het deficiet van deze algemene repressie epuratie.

Met dit betoog, is het niet onze bedoeling het in voege zijnde repressie- en epuratie-systeem af te takelen, wel te wijzen op de gevolgen ervan en de medeschuld van zekere personen, kulturele instellingen, jeugdbewegingen, politieke partijen, enz.

Een groot aantal jongeren onder de politieke delinquenten, die ten onrechte in het zwart daglicht gesteld werden, zijn inderdaad totaal aan hun lot overgelaten. Vandaar het gevaar dat ze zouden uitgroeien tot een sterk agerende groep verbitterde vijanden van België, indien ze verder uitgestoten blijven.

II. VOORoorlogse TOESTAND.

In het hiernavolgend betoog willen wij de geestesevoluitie weergeven die deze jonge mensen kenden: vóór, gedurende en na de bezetting.

Voor ons ten jare 1947, is het soms zeer moeilijk te begrijpen dat de drijfveer mag geweest zijn tot de raadselachtige houding van zovele Vlaamsgezinde jongeren, tijdens de bezetting. Nog moeilijker is het ons de voor-oorlogse toestanden in te beelden. En juist dit is noodzakelijk en onontbeerlijk. Want daarin moeten we de uitleg vinden van vele handelingen tijdens de bezetting. Dat er voor de oorlog een Vlaamse Beweging was, weet iedereen. Zij was geen organisatorische eenheid, en toch was er meer dan één band die aaneenknoopte, wat de politieke partijen scheidden: Bv.: ter gelegenheid van de IJzerbedevaarten, Zangfeesten, 11 Juli-vergaderingen. Bij de jeugd, waar ze ook stond, was er meer, nl. een basis van gemeenschappelijke principes. In het werkelijke leven stonden veel jongeren als leden van verschillende jeugdorganisaties wantrouwend tegenover elkaar. Dit belette niet dat, hoe bont de wemeling van hun uniformen ook was, het extreem flamingantisme van Professor Daels door allen met evenveel handgeklap bejegend werd. Er was dus een aantal gemeenschappelijke principes.

1. zo sterk mogelijke zelfstandigheid voor Vlaanderen.
2. nauwe aaneengeslotenheid met Nederland.
3. een opkomend sociaal gevoel (karakteristiek is bv. hoe het woord «nationalisme» vervangen werd door «volks» wat een meer sociaal accent heeft).

4. een Christelijke basis.

5. een afwijzende houding tegenover de staat, uit hoofde van de gebondenheid aan Frankrijk, — de sterke Vl. grieventrommel.

Vrij algemeen stond de Vlaamse jeugd afwijzend en wantrouwend tegenover het regiem, dat toendertijde aan de macht was in Duitsland. Dat er Duitse agenten in België waren, zal wel niemand ontkennen. Zonder Vl. beweging zouden ze er ook wel geweest zijn. De pers berichtte ons de laatste tijd, hoe er dergelijke spionnen in alle landen van de wereld waren. Enkele naïeve politieke uit het V.N.V. hebben tijdens hun politiek van opbod met DEVLAGE en S.S. willen wijzen op hun pro-Duitse houding, tijdens de vooroorlogse periode. Eerstens hebben zij gelogen, tweedens argumentatie geleverd aan de tegenstanders van de ware Vlaamse zaak.

III. TOESTAND GEDURENDE DE BEZETTING

Toen de oorlog in ons land uitbrak, was de algemene gedachtengang bij de jongeren: Duitsland heeft onze neutraliteit verbroken, dus Duitsland is onze vijand. Hoevelen die nu in een «zwart daglicht» staan, kunnen niet roemen op een voorbeeldig gedrag tijdens de 18-daagse veldtocht. Op vele processen zijn hun gewezen commandanten dit komen bevestigen.

Dan kwam de capitulatie. De propaganda speelde de Koning uit. Er waren de willekeurige aanhoudingen geweest. De algemene opvatting was dat Duitsland de oorlog gewonnen had. Het zou slechts enkele maanden duren voor deze «formaliteit» vervuld was. Ten slotte tal van factoren, door iedereen gekend, en waar een massa mensen ingelopen zijn.

In België, waar een «nationaliteitsvraagstuk» bestond, was het dan ook niet moeilijk, die Vlaamsgezinde jongeren wijs te maken:

1. dat de oorlog voor België gedaan was;
2. dat de gewezen vijand van België (Duitsland) de vriend van Vlaanderen was, dat zelf negatief stond tegenover België;
3. dat Duitsland een kruistocht voerde tegen het communisme, ten bate van de Europese eenheid.

Wanneer zovele vooraanstaande personaliteiten er in het begin der bezetting in gelopen zijn kan men dit moeilijkaan enkele goedmenende jongeren kwalijk nemen. Het bovengenoemde nationaliteitsvraagstuk gaf aan de collaboratie een ander aspect dan in de meeste andere Europese landen. Velen dachten een kans te grijpen voor de Vl. zaak. Wanneer men dan de vooroorlogse geestesgesteldheid in ogenschouw neemt, in het bijzonder bij de jongeren, is de brug niet moeilijk te maken. In schijn ten minste. En voor iemand, die eens in het raderwerk van een Nieuwe-Orde organisatie terecht kwam, was het veel moeilijker zich los te rukken, dan voor de zelfstandige sympathisant. De gewone burger heeft zich trouwens herpakt in de Winter 1940-41. De meeste Vlaamsgezinde jongeren verwoegden dan ook in het begin der bezetting de Nationalistische jeugdorganisaties.

Langzamerhand trad de brutale houding der Duitsers naar voor, de Vl. leiders toonden hun politieke onbewaamheid. De vooroorlogse jeugd was in het stadium gekomen dat ze zelf kon nadenken. Het vertrouwen in de ouderen was verdwenen. Wanneer ze door haar jeugdige ouderdom ter goeder trouw, gedeeltelijk faalde, heeft ze zich weten terug op te richten.

De opeenvolgende argumenten van 1940 verdwenen:

1. het bleek dat de oorlog niet beëindigd was, integendeel.
2. de anti-kommunistische kruistocht had zijn krediet verloren.
3. enerzijds werd de Gr. Nederlandse gedachte bekampt door de Duitsers. Anderzijds kwam uit Londen en Belg. Ned. samenwerking tot stand. Het anti-Belgicisme had uitgedaan.

En juist in haar trouw aan de voor-oorlogse principes, die was: trouw aan Vlaanderen, aan de Nederlanden — waardoor ze gedacht had in het begin te moeten collaboreren — haalde ze de kracht om zich tegen de Bezetter te verzetten. De kommunisten waren in het begin der bezetting toch geen verzetsmannen.

Vanaf 1941-42 was er een algemeen revirement. De jeugd van het V.N.V. was bv. in ruime kring anti-Duits. Het klinkt misschien paradoxaal, dat de jeugdbeweging van een extremistische partij, haar meest gematigde vleugel was. Zij heeft lang gedacht de ouderen van het glibberige pad der collaboratie te kunnen aftrekken, te vergeefs. De radiouitzendingen uit Londen brachten in den lande het verheugende nieuws bij de jongere generatie, van de nieuwe oriëntatie der Belgische buitenlandse politiek. De rede van Smuts was een aanmoediging voor velen in de Winter van 1943-44. Anti-Duitse geschriften werden opgesteld en verspreid, clandestiene anti-Duitse organisaties ontstonden. De Vlaamsgezinde jeugdbeweging was de Duitsers een doorn in het oog geworden. Zij richtten de H.J.Flandern op, wat nog een van hun mislukkingen werd.

IV. BESLUIT.

Met de bevrijding werden honderden van deze jongeren geïnterneerd of gevangen gezet. Zij leefden in de penitentiaire centra onder een mensonwaardig regime. Zij werden gehoord, geslagen, gedood of gebroodroofd. Anderen bezweken onder de mishandelingen van het regime. En waarom? Vele van deze jonge mensen hadden zich totaal belangloos én soms offerend gewijd aan het welzijn van hun volk. Hogere motieven waren hun drijfveren. Deze jonge mensen hadden niet het inzicht te verraden. «Den volke trouw» was bij hen geen ijdele leuze. Meerel gezien zijn zij niet schuldig. Hun bedoeling was idealistisch.

De waardige nationale houding tijdens de bezetting diende een te zijn van weerstand, attentisme en medewerking, hoe tegenstrijdig dit ook klinkt.

Weerstand: daar waar onze nationale belangen ernstig werden geschaad.

Attentisme: een houding van wantrouwen, tegen alle Duitse beloften hoe mooi ze ook mochten klinken.

Collaboratie: waar het ging om de Duitsers te beletten zich in binnenlandse aangelegenheden te mengen, en om de bevolking toe te staan een menselijk bestaan verder te leiden: arbeid en brood.

De jongeren uit de weerstand en de in het «zwart daglicht» gestelden, hebben vier jaar op hun gebied, de ene in de weerstand, de andere met zijn noyautage-arbeid, Volk en Land willen dienen. Wat belet er hun, zij die persoonlijkheid getoond hebben, hand in hand te werken. Jeugd voelt en

ziet groot. De weg moet enkel nog gebaad worden. Zullen ze zich wederzijds laten ophitsen, door een groep kleinzielige politiciers? Neen, de bezinning is er, alsook de drang om positief werk te verrichten.

Op de besten rust de plicht onze jeugd op nieuwe banen te leiden. Geen haat meer, wel begrijpend en één, moet er gestuurd worden naar wat ons zo duurbaar is: de toekomst van ons volk.

De meeste in het «zwart daglicht» gestelde jongeren zijn wars van alle «Wehrwolverij» en vragen en enkel zich verder verdienstelijk te maken om hun plaats in de maatschappij weer te kunnen innemen. De uitgestoken hand mag niet geweigerd worden. Verantwoordelijke personen, verenigingen, kulturele organisaties, politieke partijen, jeugdorganisaties nemen hun verantwoordelijkheid. Indien deze jongeren uitgestoten blijven, zal de verbittering, die nu nog kan geweerd worden, aangroeien. Wie werkelijk het incivisme in de toekomst wil verhinderen, hij make het onmogelijk dat een hele groep staatsburgers tot vijanden van de Staat uitgroeien.

Minister Lilar heeft in zijn laatste redevoeringen herhaaldelijk gewezen op de noodzakelijkheid, de politieke delinquenten terug in het normale leven in te schakelen. Het hoofd van het Ministerie van Justitie, officieel orgaan bij uitstek, moedigt dus ten eerste deze loyale toenadering aan (t.t.z. het uitschakelen van het contrast tussen wit en zwart). Wat hindert er dan toch, om het concreet te verwezenlijken? Toch geen politiek opportunisme? De jeugd is immers wars van alle politiek geknoei. Dus geen kleinheid of kortzichtigheid meer. Groot en verziende dient er gehandeld te worden. Persoonlijke gevoelens moeten verdwijnen voor het hoger belang, meer nog, het gaat om het hoogste: het welzijn van Staat en Volk.

Wij hopen met ons objectief betoog, de verantwoordelijke personen en verschillende organismen aangetoond te hebben wat er te doen valt. Het gaat niet om personen, om voordelen, maar om een nationaal probleem, dat moet opgelost worden.

enen RUDOLF WESTERDUIN.

”...et ulenspiegel dit :

vive le gueux ! ne pleurons point, frères.
dans les ruines et le sang
fleurit la rose de liberté.
si avec nous est dieux, qui sera contre ?,

CHARLES DE COSTER

OVER IDEALISME EN REALISME

Deze tijd is er een van verwarring, van decadentie en van ontgoocheling. Verwarring in al de aspecten van het leven bij mensen en volkeren. Decadentie die de hoogste levensnormen aantast om ze in het slijk te sleuren der laagste verwording. En dan is er nog de ontgoocheling, die slechts weinig slachtoffers vindt omdat slechts enkelen nog de moed hebben illusies te koesteren. Deze enkelen zijn het zout van deze aarde. Ze zijn de sterke dragers van de hoop en de verwachting, die lag samengebonden in de velen die een schitterende rij vormen, van Plato tot op heden, en zij zelf zullen hun onvervulde want menselijke hoop overdragen op het geslacht dat volgt. Ze zijn wat ze zijn, omdat zij niet anders kunnen, noch zouden willen, ze zijn: Idealisten.

Daar is het gevaarlijke woord. Het terecht veel omstredene. Het gehate, het vermaledijde, het gevreesde. Het bergt in zich een ontstuitbaar dynamisme, een roekeloos offeren van zichzelf. Het dient als dekmantel voor de laagste politieke berekening en uitbuitelij-zonder-naam. Maar de idealist blijft steeds zichzelf gelijk: misbruikt en verraden, bespot of misacht, hij heeft zich een baan getrokken dorheen het leven en deze gaat recht naar het doel. Hij is zelfzeker en door niets van zijn stuk te brengen.

Doch dat is een idealistisch beeld van de idealist dat hier werd opgehangen. De huidige, en vooral binnenlandse werkelijkheid leert het anders. Het idealisme dreigt ontgoocheld, dus verslagen, uit deze wereldmoord te zijn teruggekeerd. De factoren zijn velen, doch komen Goddank van buiten uit.

Wat wij gedurende deze harde bezettingsjaren hebben gezien aan idealisme in zijn vele uitwerkselen steekt tenslotte torenhoog uit boven al het baatzuchtig gedoe van de verschillende sjacheraars aan weerskanten van de barrikade. Maar wat er op is gevolgd, en wat tenslotte overwegend alleen de idealisten is te beurt gevallen, die zedelijk reeds waren gebroken daar alle houvast hun was weggeslagen, verklaart, doch wettigt niet, de vloek aan het idealisme die er op is gevolgd.

Een idealist kan zichzelf bedriegen doch als hij werkelijk was wat zijn naam zegt voelt hij dit aan als een pose waarvan hij op voorhand weet dat hij ze, eens de tijd gekomen, als een waardeloze prul zal afwerpen. Die tijd komt spoediger dan hijzelf misschien denkt.

Doch intussen stak een nieuwe levenshouding haar kop boven het toneel der Babelse bevrijdingsverwarring. Het realisme. Idealisme is uit den boze en is als levensopvatting belachelijk. Wij weten het zelf best want wij waren idealist. Dat is de simplistische redenering van enkele luidschreeuwers, die veel lawaai maken, en dat is hun enigste verdienste. Zij waren idealist... De enkele realistische pogingen, door hun sinds de bevrijding op touw gezet, tonen aan dat zij dit nooit waren, want zo plomp verloochent zelfs een kikvors niet zijn kroost. Zij die luidst orakelen «geen idealisme meer» zijn het in wezen voor geen schijntje geweest. Wat niet belet dat er een ondergrond van werkelijkheid is aan sommige aspecten

van het «realisme», n.l. deze die maken dat het in zekere milieus dreigt door te dringen. Immers er was ook het type van de ivoren-toren-idealist, de man met de neus in de wolken, die, zonder eens links of rechts te kijken, beaat voortwandelde op het paadje dat hij zich had voorbehouden als privaat terrein. Deze karikatuur van de idealist heeft hopelijk voorgoed afgedaan en dat zal alleen een gezonde weerslag hebben op het werkelijk, het reaal-idealisme.

In deze woorden ligt, in onze opvatting, geen tegenstrijdigheid besloten. Het is de enige vorm waarin het idealisme zich een plaats kan veroveren als de vormende en positieve, want opbouwende kracht in de wereld. Een idealisme dat rekening houdt met feiten en toestanden zonder er zich echter door te laten overweldigen.

Dit reaal-idealisme kan de kracht worden, die ons leert standvastig blijven in alle tegenspoed.

STAF VERMEIRE.

DE TORENS VAN BRUGGE

De bruin-bemoste wal loopt tusschen U en mij;
daar gij zoo hoofsch en stil vernevelt aan de kimmen,
ik zie U dag voor dag, o trouwe trotsche schimmen,
pal waar het volk versaaft, en in uw verten vrij.

En eenzaam groet ik U vervoerd gebootste steen,
die eeuwig eenzaam staat, door weer en wind omzongen,
en gij wordt weder licht, als aan mijn woord ontsprongen,
gij leeft en luidt Uw storm, vermetel als voorheen.

Wij zijn van één geslacht, en erven van één faam
en zien gestreng en stom, de grove horde krielen
die smacht en smadend spuwt en trappelt op haar naam.

Wie torent boven 't grauw, staat aan zijn woeden bloot,
doch woelt alom de haat van grof-geboren zielen,
w'j blijven, gij en ik, in de verguizing groot.

Dietsche Bard.

Lied van het Lentevuur

Toen we die middag naar het Lentefeest optrouwen, hadden we het reeds bemerkt: er woei een stormbries die niet meer van de winter was. Vogels vlogen er tegen in. In de kruinen ruisten zij triomfantelijker. De wolken woei zij uit elkaar, zodat nu en dan de zon stralend doorheen het dek schoot. Lachend zette Roland een gedicht in:

«Dit is de grote tijd:

Winden waaien alverkwikkend
over het land...»

Een ploegende boer stapte over zijn veld. Ernstig, het gelaat naar de brekende schollen gebogen. In het voorbijstappen reikhalste het paard naar nieuw-ontsproten knoppen op de lage takken van een boom.

Ginder golfdien reeds de goudkleurige duinen. Op één der toppen verhief zich een gestalte. Er lag iets feestelijks in haar wuiven naar ons. Achter haar gulpte plots uit blauwe diepten een geut verblindend zonlicht. Drie oude dennen, gloeiden in de bruine heide.

Op een hoogliggend duinvlak, was het feest reeds aan gang. Enkele knapen kampfden met elkaar. Vaak wierp de stormwind hen haast omver. Hun jonge lichamen balden zich samen en met een juichkreet wierp de winnaar zich over de aankomstlijn. Met hijgende borst en verwarde haren drukte hij lachend de hem toegestoken handen.

Van uit een duinpan klom een fakkeldrager naar boven. We schaaften ons rondom de houtstapel. Zacht hieven de stemmen een zeer vreugdevolle melodie aan:

Hij die de kamp gewonnen had, nam de fakkel over en hield haar in de stapel. Luid echoden zijn woor-

den over de schemerende heide: Laai op vuur en wees symbool van het nieuwe Leven dat wij zo lang verwachtten en dat hier in het Noorden thans strijdt voor zijn doorbraak.

In lange winternachten zaten we verlangend bij het raam, terwijl de haard de verkleumde lichamen warmde. Onze geesten toverden de kale witte dreven om in lanen met helgroene bloeiende linden, geurend en zingend in de winden. Dieren wensten we ons tegemoet lopend en in onszelf weer veelvuldige dadendrang. De verten lagen toen nog gesloten en verlangend waren we, ze te openen en er luid-lachend in te lopen.

Heden leeft in ons een zeer diepe vreugde, waar we haast zwijgend over gebogen liggen. Onze wensen zijn hun vervulling nabij. Vuren moeten thans branden in de vlakten, op de dijken. Dankbare ogen moeten peilen in de vlammen en van hen zich verheffen naar de grote broeder, de klimmende zon.

Een felle gloed belichtte plots zijn klaar getroffen profiel. De groene naalden knetterden luid en laag, over de duintop scheerden de vlammen, gejaagd door de felle winden.

Donkerder balden de wolken zich samen. De handen in elkaar, stonden we stevig in de storm. Nu en dan zette iemand een lied in, doch ieder zong als voor zich zelf in dit luide bruisen en slechts wanneer het gieren verminderde, hoorden we onze stemmen samenklinken in zware harmonieën.

Toen was het, dat we tussen twee melodieën in, een vreemde stem hoorden, te donker en te zwaar om

een jongensstem te zijn. Steeds maar verder zong zij een heel eigen lied, ruisend en golvend in een eeuwig-dainende beweging. Ingespannen bogen de hooven zich luisterend naar voor. Duidelijker en luider drong de stem tot ons door:

«Jeugd van deze Lage Landen, ik ben het Lentevuur dat je toezingt. Ik wil je zingen van de zware taak die je te vervullen hebt.

Er liggen naakte velden op het zaad te wachten. Zet je schreden vaster en steviger en oefen je arm in de brede, schenkende zwaai opdat je de zaaiers zou kunnen worden.

In de steden ligt in vele jonge harten onwil en vijandschap. Zij zijn zonder vreugde om de nieuwe boodschap die ik breng: 'dat de lichtende zon klimt en nieuw leven brengt'. Ik wil daarom jullie handen wijden en je tot hen zenden. Je moet hen hierheen brengen en hen het heilige wonder van mijn bestaan laten zien. Je moet de gespletenheid uit hen verjagen en hen het geloof in het zonlicht weergeven. Ik wil je lichamen kracht en schoonheid schenken om je taak te vergemakkelijken. En toch moeten jullie ook van hen leren, hoe zwaar het je ook zal vallen; je mag niet alleen mijn vlammen zien, mijn warmte voelen... je moet mij zien als teken, als symbool van wat achter ons schuilgaat.

Lang reeds verlang je broeders te worden in mijn strijd tegen het oude, het krakende. Je wil je eigen wegen gaan en niet omzien naar het brandende spoor dat je achterlaten zou. Je komt vaak hier in deze heide en je speelt hier je spelen en je verlangt wel alle bruggen, waarover je kwam, te kunnen verbranden opdat je niet meer terug zou hoeven te gaan naar dat gedoemde Europa. Je kijkt vaak in mijn vlammen en vraagt dan of het ontrekkende en

ontkennende leven niet volstaat. Heden kan ik het je toeroepen: jeugd van dit land bij de zee. jij moet je leven anders leven. gebalder, moediger en ruimer. Wees het vuur dat verwoest doch tegelijk de feniks die er uit oprijst. Wees de ijzige winterstorm, doch tegelijk de levenswekkende Lentebries.

Ik zie sommigen van jullie nog steeds lopen in horden en verstomd luisteren naar wat brullend wordt verkondigd. Vergeet vooral niet ook deze boeien te laten smelten! Weet dat de tijd gekomen is dat je eenzamer moet leren leven en dat je nu op zwerftocht in jezelf hoeft te gaan. Bouw je een burcht midden in de donkere stad en ga in het licht van het haardvuur dat je er hebben zult, zitten. Laat in je bezinken al, wat zovelen uit alle eeuwen voor je vonden. Ga in de diepe kelders en delf in de schatten die vele voorvaders je daar achter lieten. Bekijk met open, verwonderde ogen en laat geen woord te vlug over je lippen komen. Moest je klimmen naar de tinnen van je burcht, laat er dan de vrije winden om je hoofd spelen. Daarboven moet je groeien tot de nieuwe adellijke mens die nooit vergeet de gewelfde schatkamers, diep onder hem.

Moest het je in je eenzaamheid te sterk worden, kom dan naar mijn heide, maar verniel de bruggen niet die achter je liggen. Leg je hand op de knoestige boomstronk hier en laat de krachten van de aarde in je over stromen. Moest je toch willen vluchten uit de doffe stad, bouw je dan hier een huis met een toren opdat het vergezicht over het Avondland je steeds vertrouwd mocht blijven en opdat je steeds zou mogen weten dat jij er een van het nieuwe gslacht moet worden».

(zie blz. 26)

Onze vrije tribune

Uit de botsing der ideeën ontstaat het licht.

Ideeen die gedachten heeft en van het goed recht ervan overtuigd is, kan deze hier gerust open en klaar uiteenzetten. Noch onze lezers, noch wij zullen er misschien mee accoord gaan. Tenslotte is dat ook niet noodzakelijk. Wat voor de jeugd alleen telt is waarheid, onverbloemd en voluit, en oprechtheid. Goede bedoelingen hebben recht op waardering, al kan men er soms niet mee instemmen. Elk woord kan hier immers zijn wederwoord meebrengen. Daartoe rekenen wij op onze lezers!

De redactie neemt niet de verantwoordelijkheid van wat in deze rubriek wordt betoogd.

Een scout aan het woord.

Het probleem der Jeugdbeweging.

Niemand, die belang stelt in de jeugdproblemen, zal durven ontkenen dat er in Vlaanderen sinds de bevrijding een acute jeugdcrisis heerst. Het is dwaas zich blind te staren op de tijdelijke bloei van de traiditonele katholieke groeperingen, die vooral te wijten zijn aan de gunstige tijdsconjunctuur, welke angst heeft voor elk extremisme. Het is even onverantwoord niet te willen zien hoe zowel de zg. nationalistische jeugd door oorlog en repressie ontworcht werd, als de massa der «nergens ingelijfden» door gemis aan een hoger houvast en verleid door de talloze ontspanningsmogelijkheden een verregaande immoraliteit is ten prooi gevallen.

Er zijn talrijke, en vaak zeer bevoegde kringen, die zich om dit dit probleem bekommeren; doch, wat overal waar is: ook hier ont-

breekt de eensgezindheid, de hoogst-wenselijke contactname tussen de mensen van goede wil. Het weze me toegelaten in dit artikel mijn standpunt uiteen te zetten t.o.v. de meest brandende kwestie, die in de betrokken middens gesteld worden. Later zullen we dan uitvoeriger op details kunnen terugkomen.

1.

Om de complexe verschijning van het jeugdprobleem in Zuidnederland te verklaren, is het onontbeerlijk terug te schouwen op de periode van de Vlaamse Beweging, die men pleegt te noemen de «romantische tijd». Tussen de jaren 1865-1885 beheersen twee bloeicentra het land: Gent en Leuven. Te Gent ontwikkelt het studentengenootschap «'t Zal wel gaan» een vruchtbare taalkundig-culturele activiteit, die overwegens vrijzinnig gekleurd is. Te Leuven werkt Rodenbach aan zijn groots opgevatte Blauwvoeterie en jaagt door de studentenschap een eerste siddering van ontwakend nationalisme, dat zich vrij vlug politiek zal oriënteren. Overal ontstaan kernen, hetzij van liberale, hetzij van katholieke, maar steeds van vurig nationalistische studenten. In de colleges en atheneae, in de studentenbonden groeit een generatie op die, onder de druk van de Belgische politiek en gevoed door een soms oppervlakkige en steeds particularistische literatuur, niet mals is in haar oordeel over de staat waarin ze leeft.

Naast deze bruisende studenten die weinig oog hebben voor sociale noden en plichten, wroet zwijgzaam de arbeidersmassa haar weg tot de volledige emancipatie. Van een ideo-

logie bij deze jeugd is echter nog geen spraak.

2.

De Wereldoorlog met de IJzertragedie en het Activisme brachten een eerste bloedig realisme in de Vlaamse Beweging. Nieuwe leiders en symbolen traden op het voorplan: de gesneuvelde IJzerhelden, de onbaatzuchtige figuren van Daels en Verschaeve, de strijder-martelaar Borms. Door de onrechtvaardigheden vanwege onverantwoordelijke Waalse officieren op Vlaams soldaten gepleegd, en meer nog door de onhandige bestraffing van de volkomen idealistische activisten, groeide een extremisme aan, dat de op politiek terrein zo onervaren Vlamingen, vlug de baas zou worden.

Het Algemeen Katholiek Vlaamsch Studentenverbond (AKVS) van Rodenbach sloeg de anti-belgische richting in en sleurde de meest duivende en onafhankelijke elementen met zich mee. De belgische bischoppen, die weigerden de weg van het avontuur op te gaan en t.z.t. vreesden hun gezag over de jeugd in lekenhanden te zien overgaan, richtten tegen het nationalisme de loyale katholieke groeperingen op: de KSA voor de studenten en de KAJ voor de jonge arbeiders. (Inmiddels immers, was de invloed der socialistische gedachte dermate genomen dat de Kerk, de raadgevingen van Rerum Novarum indachtig, de werkmassa niet wilde overlaten aan de vrijzinnigen der Internationalen, die in de «Rode Valken» het middel zagen om de jeugd op te voeden in hun idee).

Naast deze katholieke organisaties, die meestal blijk gaven van een verwaterd flamingantisme en van een gebrek aan frisse durf, ontpopte zich Scouting, voor 1914 door

een Brit gesticht en op Angelsaksische leest geschoeid, tot een technisch prachtig uitgebouwde en flink getrainde beweging. Zij recruteerde eveneens voornamelijk onder de burgerij en de middenstand en bood tevens de mogelijkheid tot het oprichten van niet-confessionele groepen, zodat er naast de katholieke (VVKS) ook vrijzinnige scouts-groep tot stand kwamen.

De scherpe aflijning, die ras tot een kloof zou groeien, werd zichtbaar bij de oprichting van de nationalistische politieke partijen: het Vlaams Nationaal Verbond en het Dinaso. In hun zog voeren de jongeren, die negatief stonden tegenover ieder Belgisch gezag, de Groot-Nederlandse staat predikten en met sympathie begonnen op te zien naar de spectaculaire verwezenlijkingen der Balillas in Italië en der Hitler-Jugend in Duitsland. Zo groeide stilaan het dualisme in de Vlaamse jeugd tussen loyaal flamingantisme en diets extremisme en dat leiden zou tot de zeer pijnlijke conflicten van tijdens de tweede Wereldoorlog.

3.

De toestanden der bezettingsperiode staan ons nog fris voor de geest: enerzijds, strenge beperkende maatregelen die tot een volledig verbod gingen, vanwege de Duitse overheid t.o.v. ontplooiing van een nationalistische «collaborerende» jeugd. Over de eerstgeneemden valt weinig te zeggen; tenzij dat de leiders in de stilte werkten aan een herziening der programma's in het kader van het tijdgebeuren en met belangstelling de nuttige innovaties der «nazis» afkeken, om deze later, wanneer de bevrijding zou daar zijn

Het Algemeen Vlaams Nationaal Jeugdverbond (AVNJ) sloeg onvoorwaardelijk de richting in, die zijn leiders aanwezen. Het was ge-

schied op militaristische leest — wat tegen iedere Vlaamse traditie indruiste — en poogde, in tegenstelling met de fiere houding der activistische jongeren in 1914, de Duitsers in hun houding te kopiëren. Het ware voorzeker onrechtvaardig deze jongeren de steen te werpen, want ze waren bezield met een heerlijk geloof in een nieuwe orde, en gaven blijk van een voorname mannelijke tucht en intens volksbeleven.

Toen echter in 1942 de Nat. Soc. Jeugd Vlaanderen (NSJV) opgericht werd, werd het velen te bar. Een fractie scheurde af en vormde de «Dissidentie» die, trouw aan de groot-nederlandse gedachte, weigerde op te komen voor de vage pangermaanse ideologie, voorgehouden door leiders die er zelf niet in geloofden.

Het verder verloop van de oorlog zag de scheuring dieper en dieper doortrekken. Van verzoening tussen de verschillende opvattingen was geen spraak meer. Ieder stond wantrouwig tegenover de andere. Zwartén, Bruinen en Witten vormden actieve polen van tegenstrijdige meningen, terwijl een steeds groter wordende massa van onverschilligen zich tot een momenteel genieten beperkte. Het gezwel was overrijp toen de Angelsaskers de bezetters verjoegen.

4.

Vijf jaren haat vonden met de bevrijding een uitbarsting. Het is onnodig nogmaals de verschrikkingen te beschrijven die de collaborateurs moesten ondergaan. Iedereen geraakt nu wel accoord om te zeggen dat de epuratie een reuze-blunder is geworden. Hoe waren echter de verhoudingen tussen de resp. jeugdorganismen na de bevrijding?

Een groot deel der jeugd dat tij-

dens de bezetting de flinke, geïnformeerde kereltjes van de DBV had zien marscheren, had lust gekregen om eveneens lid te worden van zulke beweging, echter van een «vaderlandse». Vandaar dat de grote groeperingen van Scouting en KSA hun ledenaantal snel zagen stijgen, al kon het inwendig peil niet steeds gelijke tred houden met dit crescendo. Een nieuwe organisatie werd opgericht uit de reeds bestaande Patronaten: de Chiro-jeugd, die uiterlijk als twee druppels water ging gelijken op de vendels der collaborerende jeugd.

Anderzijds poogden ook de Rode Valken hun kader te verstevigen. De socialistische jeugdleiders, die bezield zijn met een reëel sociaal idee, hebben echter te kampen met het volslagen gebrek aan discipline van hun volgelingen, die zich op de democratie beroepen om de «pruisische» tucht tegen de Amerikaanse «losheid» uit te spelen; voorts met gebrek bij de arbeidersmassa aan belangstelling voor de jeugdproblemen, en not least, met de schadelijke coëductie der geslachten, die nog al te vaak plaatsgrijpt.

De nationalistische jeugd, voor zover ze niet veroordeeld en opgesloten zit, tracht een restantje van de oude tijd te bewaren in de verspreide volksdans- en volkszanggroepen, waar echter dikwijls een pijnlijke zedeloosheid woekert, zowel ten gevolge van de regressie als van gemis aan een morele vorming. De AVNJ, NSJV en DBV hadden moeten schenken.

5.

Uit dit vluchtig historisch overzicht merken we de hoofdaspecten, die de Vlaamse jeugd gekenmerkt hebben: aanvankelijk een unaniem Rodenbach evolueert tot een strijdend cultuur-nationalisme, door de

IJzertragedie en het Activisme de realpolitiek ziet opdoemen, deze wil eigen maken en er zijn eenheid bij inboet. Van dit ogenblik lopen de loyale en de extreme groepen parallel, de ene gedreven door cultureel-religieuze motieven, de andere door politiek-nationalistische. De tweede wereldoorlog heeft deze laatste strekking voorlopig ten val gebracht.

6.

En wat nu? Want er dient spoedig een verzoenende synthese gevonden. In het kader van de algemene politiek herzien, kan het land zich geen in haat verdeelde jeugd permitteren. En zoals Duitsland de kern van het Europees vraagstuk uitmaakt, zo bezit de nationalistische jeugd, die veruit de meest dynamische elementen bevat, de sleutel tot de oplossing van de jeugdcrisis.

Sommige kringen opperen de mogelijkheid van een nieuwe jeugdbeweging. Doch ware dit geen olie op het vuur der verdeeldheid? Noodge-

dwongen zou ze de accentuering betekenen van de verschillen tussen de groepen en de definitieve scheuring in haat en wantrouwen met zich brengen. (We komen later op deze mogelijkheid terug).

Wij zouden deze oplossing ter overweging willen geven: Dat voortaan alle krachten zouden ingespannen worden om van Scouting de grote Nederlandse jeugdbeweging, te maken! Immers: Scouting legt stilaan zijn vreemd, engels karakter af en kan een volkse, Dietse beweging worden; Scouting kan zowel studenten als arbeiders in haar rangen opnemen; Scouting is christelijk, kan dus zowel de katholieke en de protestantse als de niet-confessionele maar in God gelovende jongeren broederlijk naast een verenigen.

Indien alle jeugdige Vlamingen met een jong en durvend geloof in Scouting traden, zou de solidariteit van alle Nederlandse Jongeren vlug een werkelijkheid worden.

Paul Herder.

Briefwisseling

Verscheidene Zwitsers wensen gedachten uitwisseling met buitenlanders. Aanvragen mits «coupon-réponse-international» te sturen naar Uetikon a/See - Zwitserland - Postfach 17889.

Adverteert in dit blad!

U bereikt daardoor het gezonde deel van onze jeugd, dat nog open staat voor muziek, volksdans, liederen, trekken en kamperen. Een jeugd die nog interesse heeft voor de verscheidene domeinen van het geestesleven. Bovendien zijt U ons een welkome steun.

DAAROM: ADVERTEERT! DOET EEN EERSTE STAP EN VRAAGT ONZE VOORDELIGE TARIEVEN AAN.

BOEKEN WAAROVER GESPROKEN WORDT

Wanneer thans in dagbladen en tijdschriften de publicatie aangekondigd wordt van boeken, die als meesterwerken voorgesteld worden, dan blijft het publiek gewoonlijk sceptisch afwachten tot een meer objectieve beschouwing gevormd is en een nuchtere beoordeling verschijnt. Het heeft reeds te dikwijls ondervonden, dat de bijval welke sommige werken aanstonds bij hun verschijning bekomen, niet steeds in verhouding is tot hun werkelijke waarde en alleen te danken is aan een opgeschroefde reclame, een handig vooropgestelde publiciteit. Het weet bij ondervinding dat de grote oplagen niet de minste waarborgen meer bieden voor degelijkheid en dat er dikwijls reclame gemaakt wordt voor boeken die reeds na enkele jaren niet de minste belangstelling zullen wekken en voor immer in de vergeetheid zullen geraken.

Deze afwachthende houding is zo algemeen geworden, dat ze thans grotendeels de litteraire productie stremt, en de uitgevers klagen er dan ook over dat er zo weinig belangstelling bestaat voor al wat op de boekenmarkt gebracht wordt. Maar deze sceptische houding, dit verlamdend afwachten, is grotendeels te wijten aan het feit dat Parijse uitgeverijen sedert vele jaren over tijdschriften beschikken waarin al hun publicaties regelmatig opgehemeld worden, en gehuldigd als meesterwerken, tot het publiek tenslotte toch bemerkt dat het weer voor de zoveelste maal beetgenomen werd en appelen voor citroenen heeft gekocht. Het is inderdaad vooral in de Parijse middens dat zulke praktijken in zwang zijn en het hoeft dan ook niemand te verwonderen dat van al de Franse Publicaties van de laatste jaren er zo bitter weinig overgebleven is, dat van blijvende waarde bleek te zijn.

Vergelijkt men daarbij wat in de Noorderlanden gepresteerd werd, dan valt het verschil dadelijk op. Werken als «het geslacht Björndal», «Katrina», «Kathinka», «Rendiervolk», om er slechts enkele te noemen, staan zo hemelsbreed boven de beste Franse romans, dat men zich afvragen mag of dan de Franse schrijvers absoluut niets meer te vertellen hebben. Maar de reden van de waardeloosheid van de Franse romans, zal waarschijnlijk daaraan te wijten zijn, dat jonge, onbekende auteurs te Parijs slechts zeer moeilijk een uitgever vinden, die over de nodige publiciteitsmiddelen beschikt om hen aan het grote publiek voor te stellen en hun werken aan te bevelen.

De schrijvers met gevestigde faam, zorgen er trouwens angstvallig voor dat niemand anders dan zij aan het woord zouden komen. Wat zij nog vertellen, is slechts een voortdurende herhaling van hetzelfde thema mits enkele onbeduidende varianten. Heeft men één van hun werken gelezen, dan kent men ze allemaal, en toch gaat de kritiek voort met ophemeling van al wat van hun hand verschijnt. Het wordt meer dan tijd, dat hieraan een einde kome. Het Franse publiek heeft zich reeds grotendeels

afgewend van de veel-geprezen auteurs, om de voorkeur te geven aan vertalingen van werken die in andere landen succes hadden. Het schijnt aldus meer vertrouwen te schenken aan de keus uit het buitenland. Vertalingen worden steeds meer gevraagd en de Noordse schrijvers vooral worden gaarne gelezen. Vertalingen uit het Engels hebben evenwel nog het meeste aftrek. De «Citadel», en «De Mossoen», bekwamen voor de oorlog en verontrustend sukses, dat, naar het ons toescheen, weer grotendeels te danken was aan een handige reclame en niet beantwoordde aan hun werkelijke waarde, die wij echter geenszins willen ontkennen.

Er wordt thans veel gesproken over een boek uit het Engels vertaald werd onder de titel «Le zéro et l'infini». Het verhaalt hoe een communistisch volkskommissaris, die de grote revolutie meemaakte en toen overal als een held gevierd werd, wegens verdenking van ontrouw aan het huidige regiem, in de gevangenis geraakt en door morele folteringen tot bekentenissen gedwongen wordt, ook van feiten die hij niet bedreven heeft, maar die hij had moeten bedrijven om consequent te zijn met zijn afkeuring van het régime. Door een nekschot wordt hij tenslotte verlost uit de hel van deze gevangenis, waaruit niemand terugkeert.

Het is een bitter gestemd, teneerdrukkend boek, dat bij de lezer de indruk verwekt dat zulke methoden om bekentenissen af te dwingen, alleen in Sovjet-Rusland bestaan. hetgeen waarschijnlijk verkeerd is. De schrijver, die Arthur Koestler heet, moet in elk geval zeer goed het cellulair regiem kennen, om het zo nauwkeurig te kunnen beschrijven in zijn uitwerkingen op de geest van de gevangene. Zijn theoretische uiteenzettingen nopens de verhouding van het individu tot de politieke partij zullen de meeste lezers als bladvuiling overslaan, al worden daarin heel belangrijke beschouwingen ontwikkeld die de titel van het boek uitleggen.

Een andere vertaling, waarvoor nog meer belangstelling schijnt te bestaan, is deze van het werk van een uit Nazi-Duitsland gevlucht en voor de oorlog trouwens zeer gunstig bekende schrijver, die lang te Parijs verbleef en daar het leven heeft kunnen nagaan van talrijke Duitse emigranten zonder regelmatige identiteitsbewijzen in de Franse hoofdstad ondergedoken.

Wij wensen voor deze roman geen reclame te maken en zullen zelfs de auteur niet vermelden. De verlokkenende titel met triomfantelijke titelplaat zal reeds genoeg lezers verleid hebben, zowel als de publiciteit in talrijke dagbladen en tijdschriften, waarin het werk opgehemeld werd als een meesterwerk.

Het had eigenlijk Osiris, moeten heten, naar de naam van de elegante, maar verderfelijke bar, waarover voortdurend spraak is en waar de hoofdpersoon regelmatig komt, zowel voor zijn wekelijks medisch onderzoek als voor zijn genoegen en verstrooiing. Hij is inderdaad een te Parijs ondergedoken Duits geneesheer, die reeds verschillende valse identiteitsbewijzen heeft moeten gebruiken om aan het politietoezicht te ontsnappen en die thans onder de naam van Dr. Ravic allerlei gevaarlijke chirurgicale operaties verricht voor Franse geneesheren, die ze uit vrees voor de wet niet durven wagen, ofwel onbevoegd zijn, maar hem daarvoor toch maar een spotprijs betalen.

Sedert de verschijning van Dr. Celine's «Voyage au bout de la nuit» en Cronin's «Citadel» bestaat een blijkbaar grote belangstelling voor het leven in hospitalen en klinieken. Ten bewijze daarvan het succes van een

anders zeer treurig en deprimerend werk als «Corps et ames» door Maxence Vandermeersch. Een ernstig geneesheer die zijn menslievende taak zeer goed begrijpt, zal voorzeker slechts de schouders ophalen voor zulke beschrijvingen, en het jammer vinden dat hierdoor een belangstelling opgewekt wordt, die alleenlijk houdt van ploeteren in menselijke afgronden van ellende en verdorvenheid. Het succes van het Freudisme en de psycho-analyse was trouwens van dezelfde aard.

Dr. Ravic heeft een banale, een vulgaire liefdesgeschiedenis met een vrouw van laag allooi en hij vermoordt tenslotte uit wraak een Gestapo-agent. Hier is dus de politieke strekking duidelijk en de ophemeling van de roman in zoveel bladen en tijdschriften zal dan ook wel grotendeels daaraan te wijten zijn. Exemplaren van het boek worden in stapels voor het venster van boekwinkels gelegd. Wij hebben er zelfs gezien bij Katholieke boekhandelaars! Kunnen die brave mensen dan niet begrijpen, dat ze door zulke boeken te helpen meeverbreiden meewerken aan de zedelijke ontaarding? Is het dan onverschillig dat het publiek zijn genoegen vindt in zijn vrije erotische zinnelijkheid? Het ondergronds leven te Parijs zoals hier beschreven wordt, is een weinig aantrekkelijk schouwspel en nadat men een van die Noorse romans gelezen heeft als «Rendiervolk» of «Björndal» heeft men de indruk, afgedaald te zijn van prachtige besneeuwde bergtoppen om terecht te komen in de stinkende wal ener grootstad. Hier is voorwaar de mensheid niet te vinden.

Welk een tegenstelling vormt daarbij het werk van Hans Werfel, een andere emigrant, die te Lourdes ondergedoken bleef tijdens de Duitse bezetting en uit dankbaarheid voor zijn redding een boek wijdde aan het leven van Bernadette Soubiroux. Het werd in het Frans vertaald onder de titel «Le chant de Bernadette» en heeft vooral door de film een algemene bekendheid verworven. Zij die de film gezien hebben, mogen niet nalaten zich het boek aan te schaffen. Het zal henen nog meer de schoonheid van Bernadette's leven en sterven doen begrijpen. Men kan het trouwens niet lezen zonder een diepe siddering te ondergaan, want hierin spreekt hard en luid de taal der ziel! De afschuwelijke vervolgingen die zoveel leed veroorzaakten en haat verwekten, hebben hier door de genade van Bernadette een schoon-menselijk boek doen ontstaan.

Boekworing.

De Zilvermeewtjes

nodigen U uit tot de blijde viering van het jonge jaar die doorgaat op het

JEUGDFEEST

van DONDERDAG 15 MEI a.s. (O. H. Hemelvaart) in de zaal Patria, Broekstraat 23, Brussel.

Op het programma :

meidansen en volksdansen
lentetaferelen en vendelzwaaien, en het tweede optreden te Brussel van de muziekkapel.

Wat baten kaars en bril...

Studentencongres der Lage Landen.

Vanaf 23 der Lentemaand werd te Gent een congres gehouden voor noogstudenten uit beide Nederlanden. Met officieus cachet kan nu gedaan worden, wat voor de oorlog als voortvarend beschouwd werd. Wie herinnert zich nog de Dietse Studentencongressen te Leuven, waar Verschaeve en Geyl kwamen spreken? Besluit: primo, laat ons hulde brengen aan onze vaders, die voor de Nederlandse eenheid dorsten in de bres te springen, wanneer het nog geen «mode» was en er nu misschien voor boeten; secundo, het negativisme heeft afgedaan. Vijf en twintig jaar geleden leefde België op gespannen voet met Rijks-Nederland. Denkt aan de annexatiepolitiek. Toen klonk de spreuk: «wanneer het te Parijs regent, druppelt het te Brussel». Nu kan de Nederlandse eenheid langs officiële weg bevorderd worden...

Congres Vondelgenootschap.

Het Vondelgenootschap hield op Paasmaandag zijn eerste congres te Antwerpen. Alle gewesten van het Vlaamse Land waren vertegenwoordigd. Sympathiebetuigingen uit N-Nederland en Z-Afrika werden voorgelezen. De bedoeling van het Vondelgenootschap is bij te dragen tot de verspreiding van de Nederlandse beschaving (cultuur, wetenschap en kunst) door eigen initiatieven te nemen en als coördinerend lichaam op te treden tussen de verschillende organisaties. Dit op grondslag der Nederlandse Volkseenheid. Ook onze jongeren diener hieraan mede te werken. Nadere inlichtingen kunnen eventueel bij ons blad aangevraagd worden.

Een maand betaald Verlof.

Dit is de eis, die verschillende jeugdorganisaties stellen ten bate van de arbeidende jongeren. Wij kunnen niet genoeg deze eis steunen. Duizenden jongens en meisjes moeten op jeugdige ouderdom hun jong leven slijten in een verpestende fabrieksatmosfeer. Zij hebben evenveel of liever nog meer recht op een verblijf aan zee, een trektocht door de Ardennen, of een reis naar het buitenland, dan de studenten. Het geldt voor hen niet alleen geestelijke ontspanning, doch bijzonderlijk lichamelijk herstel. Een week is daartoe niet voldoende. Er moeten hen ook de financiële middelen daartoe gegeven worden. Daarom een maand betaald verlof voor onze kameraden jonge arbeiders. De productie van het bedrijf is toch ook het resultaat van hun werk. Wij hebben in een volgend nummer op dit vraagstuk terug te komen.

Bij een Goudag van het Vlaams Verbond der Katholieke Scouts.

Op 19 en 20 April ging te Gent de goudag van het V.V.K.S. door. Op originele wijze was dit aangekondigd geworden door affiches van eigen fabrikaat waarop in kreupele, doch niettemin sprekende letters stond: «Fakkeltocht». Wij waren in de gelegenheid het kampvuur en de fakkeltocht mee te maken. Dit biedt ons de mogelijkheid tot enkele bedenkingen, die wij hier op objectieve wijze willen uiten.

Het V.V.K.S. heeft klaarblijkelijk een hele evolutie doorgemaakt. De bespottelijke mentaliteit van de cow-boy-indiaanse scout heeft afgedaan. In de plaats ervan is een zoe-

ken gekomen naar nieuwe vormen ter beléving van het jeugdleven, in de ene groepen aarzelend, in de andere kordaat. Dit opent nieuwe perspectieven voor de toekomst en het mag wel worden gezegd dat iedereen die het goed meent met onze jeugd hoopvolle verwachtingen bouwt op de verdere ontwikkeling van het Vlaamse Scoutisme. Doch, werd reeds iets bereikt en werd al meer gedààn, dan is er toch nog geen reden om viktorie te kraaien.

In dit verband stippen wij enkele puntjes aan die ons bij de Goudag zijn opgevallen en symptomisch blijken voor de Augiustaal die nog moet worden uitgeveegd vooraleer werkelijk van het Scoutisme ten lande kan worden gezegd dat het zijn rol als een der grootste jeugdbewegingen kan vervullen met degelijk resultaat.

Er is nog steeds een ontstellend gebrek aan wat wij zullen noemen «stijl». Een organisatie die naar buiten wil optreden moet daarover kunnen beschikken en de mate waarop zij dit kan is ook de mate van haar werft en imponeert. Dat is nog niet het geval bij het scoutisme, wat zonneklaar bleek op de Goudag.

De uniformering is, niettegenstaande er reeds een zekere verbetering te bespeuren valt, verre van stijlvol. Het is nog te veel een dooreenwarrelen van korte en lange broeken, met of zonder vesten, die dan nog op hun beurt Engels-militair of Belgisch-burgerlijk zijn.

De enkele liederen die werden gezongen (op zichzelf reeds een stap vooruit!) boetten aan enthousiast effect in door een opvallend gebrek aan geschoolde of zelfs maar beoefende samenzang. We menen er zekere te mogen op wijzen dat een marslied geen slaaphet is, al zijn wij er van overtuigd dat dit elke scout niet duidelijk was. Wat er

werd gezongen is van zo'n divers gehalte dat men niet weet of men moet becritiseren of gelukwensen. «Schoon klaart de dag» (enkel de eerste strofe, meer schijnt er van elk lied niet gekend te zijn. In dit geval was dit nog begrijpelijk wegens het staatsgevaarlijk aspect der volgende strofen) werd gevolgd door «Mijn hoed die heeft vier deuken», tussenin weerklonken een Duits en een Engels lied op Nederlandse tekst en er werd besloten met het Oud-Nederlandse «Wilt heden nu treden». Werkelijk een gevarieerd programma! Goed was echter het optreden met Zuid-Afrikaanse liederen van de groep uit Sint-Niklaas, die evenwel tijdens de fakkeltocht uitblonk door het zingen van allerlei Duitse marsjen, zij het op Nederlandse tekst. Zeker, ook bij sommige «zwarte» jongeren-groepen is dit het geval. Het valt aan beide kanten af te keuren. Het Nederlandse Volk dat «Kempenland» Europa rond zond, heeft genoeg eigen liederen om elk enthousiasme mee te uiten. De fakkeltocht zelf geleek meer aan een carnavalstoet dan aan een optocht. Zeker. De bedoelingen van elke jongen waren goed. Het geheel was wanordelijk, want er was geen stijl.

Er waren duizend fakkels en de stoet (hoe kan men het anders noemen?) was onafzienbaar. En toch ging er niet de overweldigende indruk van uit die men er zou kunnen van verwacht hebben. De reden is duidelijk: wat elke enkeling met jeugdig vuur presteerde, ging in het wanordelijk geheel verloren. We kunnen ons wel voorstellen dat de meeste scouts die zelf niet aanvoelden, doordat zij er in op gingen. We blijven er echter van overtuigd dat velen die andere marsjen gezien of gedaan hebben, heel kritisch waren. We hebben dat trouwens zelf onderzonden. We kunnen besluiten met

nog te wijzen op een andere leemte, die zoals wij hopen wel met de tijd zal worden aangevuld, n.l. de geweldige kracht van een jeugdig romantisme dat het scoutisme nog groten-deels ontbreekt. Scoutisme is nog te veel spel, zonder de nadruk te leggen op meer mannelijke motieven en vorming. Het betert en het zal nog beteren, dat weten wij allen. En wij geven grif toe dat een grote vooruitgang reeds werd gemaakt. Doch dat men niet denke dat reeds op laweren kan gerust worden, waar deze nog moeten worden veroverd en waar het nog strijd kost het reeds veroverde te handhaven.

Moge deze kritiek-met-opbouwend-bedoeling daar eens doen op bezinnen!

Leuven-Vaar mee kameraad!

De zangavond van W. De Meyer was typisch in deze zin dat hier duidelijk voor de dag kwam, naar wie de sympathie gaat van het meest vitale gedeelte der studentenschap. Het is tot deze gezonde kern dat wij ons richten. «A bon entendeur, demi-mot suffit».

Hier verdient dan ook de speerschaa van het verbond, «De Kegelaar», een pluimpje, alsook feliciteren we de praeses, M. Van Coppenolle, om zijn kranigheid.

Overal in de Zuidelijke Nederlanden hunkeren honderden scharen jongeren naar bundeling der krachten. De eerste stap daar naartoe is voorzeker een jeugdblad. opdat «onze» jeugd de kleur van haar vlag wederom erkenne en vol enthousiasme en offerzin kunne volgen. De Dietse studentenschap zal dan ook met geestdrift het nieuw «Geuzenblad» begroeten.

Tot nog toe kwam meermaals de wekroep tot strijd vanuit Leuven. (Getuige hiervan zij het wereldre-

record dat Leuven klopte in het grootst aantal oud-studenten-gevangenen. Nou ja, België is dan ook een unicum op zichzelf, tragisch unicum weliswaar in dit geval). Reeds veel moeizaam werk werd geleverd, doch steeds waren het dezelfde enige edelmoedigen die in de bres stonden, terwijl een massa van negatieven, die menen dat ze terecht mogen verbitterd zijn, verankerd scheen in een verkankerde «zich laten gaan». In deze harde en gevaarvolle tijd heet passiviteit: desertie! De dominante trek van de jeugd is: getrouwheid, zelfs roekeloze getrouwheid. Diets studentenschap, van u meer dan van wie ook, wordt getrouwheid verwacht: kameradschap was toch bij u niet louter een «romantisch woord» denken wij? Welnu, onze kameraden, uit alle standen, uit alle gouden en vendelstreken, verwachten leiding van u, van u die de mogelijkheid geniet, meer dan wie ook, u op te werken

Daarom. vaar mee, kameraad!

Lentefeest «Die Lioene» Gent.

Gent, dat scheen te slapen in de schaduw van zijn torens, stomme getuigen van wat het eens was, blijkt stilaan terug te herleven. Daarvan was het Lentefeest hopelijk een voorbode. De opkomst was schitterend (onder de «personaliteiten» vermelden wij Dhr. H. Van Daele, die hier zeker inspiratie zoeken kwam voor een nieuw Minard. stuk bvb. «Danse es gien zoende»). De stemming prima, zoals trouwens op alle dergelijke feesten die stilaan tot de schoonste tradities in Vlaanderen gaan behoren. Tenslotte een feicitatie aan de vendelzwaaier, die zich op onverwachte wijze leerde kennen als meester-in-zijn-vak, en werkelijk een pluimpje verdient.

(zie blz. 26)

Wij lazén in...

SCHWEIZER RUNDSCHAU, März 1947.

Felix Timmermans ins Grab,
von Siegfried Streicher.

«Sein Volk, sein Land sind der Magnet gewesen, der sein Herz anzog. An ihnen beiden hat sich seine Phantasie entzündet. Nach De Cosser im Uilenpiegel hat er in Peter Breugel ein zweites Mal das Epos von Flandern gesungen. Und Flandern ist unter seiner Hand ein anderes Kanaan geworden, von Milch und Honig überfließend. Das Volk steht rund um ihn herum und schaut ihm beim Arbeiten über die Achsel. Und wo er es verlässt, sind alle guten Geister von ihm gewichen, wie in dem schalen Buche «Die Familie Hernat», in dem der Dichter nur noch als trüber Schatten seiner selbst umgeht. Aus diesem Erd- und Seelengrunde wuchsen Palieter, Peter Breugel, Die Delphine, Der Pfarrer vom blühenden Weinberg. Hier fand das Jesus-kind die zweite Heimat und hier betete Knoll den Bauernpsalm der gotterschaffenen, so schönen und so wehen Erde. Und das ist allerhand..... Argerliche Dinge haben unser Ohr erreicht. Wir fragen nicht darnach. Uns bleibst du, der aus Gold und Licht das Büchlein schrieb von Symforosa dem Beginchen, das Triptychon von den Heiligen Drei Königen, das dunkelschöne Idyll. Beim Krabbenkocher und heilig zart die Legende vom Mantel der Armut.

Im alten Lier, wie dus es lieblich und geistig noch gesehen und tausendfach verdichtet hast, wird Trauer herrschen. Dir aber geschehe nun die Gnade, die Herrlichkeit und Majestät des Herrn, den du wie Sankt Franziskus nie müde wurdest, in allen seinen Geschöpfen bis in die letzte Dämmerstille hinein zu loben und zu bereuen. Ins Goldene Buch der Dichtung aber bist du eingetragen als «Timmermans, der ewige Poet, vielleicht der letzte».

HET NIEUWSBLAD VAN 22-4-47.

«Hier werd er zo dwaas en zo onredelijk streng gestraft, dat in Vlaanderen de pulieke opinie openbaar in verzet komt».

«Zwarte» was een scheldnaam twee jaar geleden; dank zij de overdrijvingen, de onrechtvaardigheden en de mateloze domheden van de repressie en de repres-

sieapparaten, is die naam bezig met een plaats te veroveren naast geus en brigand.

Of dat gezond is voor den Belgischen staat, durven wij betwijfelen.»

HET GEMEENBEST, Maartnummer 1947.

«... De jeugd zal zich opnieuw moeten losmaken van de ouderen, van hun vooroordelen, van hun scheidsmuren. Zij zal aan het werk moeten gaan om zich een eigen standpunt te veroveren, om iets te hebben. In zijn boekje «Socialisme vroeger en nu», schrijft Geert Ruyers: «Onze vaders hadden de naam van ons land groot gemaakt in de ogen van de wereld. Hetgeen onze vaders konden, kunnen wij ook». Voor het ogenblik althans meen ik dit ten sterkste te moeten betwijfelen: Onze vaders hadden iets, wij hebben voorlopig nog niets. Daarom zal dit onze eerste taak zijn, dat wij weer iets gaan krijgen, dat wij ons een geestelijk bezit, gaan vormen. Wij kunnen ons volk geen groter dienst bewijzen dan aan onze eigen fundamente te gaan bouwen, simpelweg in onze studeerkamer en in de jongerengroepen. We moeten ons van seriemen tot individuen, tot persoonlijkheden, tot karakters opwerken. We zullen niet langer zwevende zijn en elk ogenblik dreigen neer te vallen. Pas dan kunnen we gaan spreken over een herrijzend Nederland, omdat we ons huis bouwen op grondvesten, die we kennen...»

Politieke Jongerengroepen — Hun aard en Betekenis (H. L. LANGEVOORT).

DE JEUGD IN WEST-EUROPA — Deel I — Een Rondblik en een Boodschap, door Thijs Booy.

«Jeugtleider Hitler.

Wie jeugd winnen wil, moet een beroep doen op de honger, alles te geven voor iets groots. Wie jeugd tot ontzagelijke prestaties wil brengen, moet haar een idee bieden. Men grijpt geen jonge mensen met kleine dingen.

Dat wisten Hitler, Göbbels, Baldur von Schirach en Axmann. Dat wist Mussolini. Dat schijnen veel sprekers en schrijvers voor de na-oorlogse jongeren niet te weten. Zolang ze daar niet van doordrongen zijn, bestaat hun auditorium goed-

deels uit stoelen en banken. Hitler wordt door velen beschouwd als een der machtigste jeugdleiders van deze eeuw. Hij greep jeugd aan in haar diepste verlangen. Hij bracht een idee. Een idee, die de complete mensch opvorderde. Hij liet aan zijn luisteraars een heden zien. Hij wees ze een nieuwe orde. Hij moest wel snel van een eenzaam klokkenist en pionier de aanvoerder van velen worden. Peter Howard zei van hem: «Hij at, sliep, zwogde, loog en vocht voor zijn idee. In hem brandde zoo'n vuur, dat het oversloeg op miljoenen».

Hitler's forse stem is stilgevallen,

Helpt nu u self, soo helpt u Godt,
Uyt der tyrannen bandt en slot,
Benoude Nederlanden.
Ghy draecht den bast al om u strot,
Rept fluchs u vrome handen.

Is er nog een Vlaamse Beweging nodig

Onlangs heb ik vriend Lammers ontmoet. Hij is iemand die ik sinds jaren niet meer zag. Ik liet hem dan ook spreken, advocaten mag men nooit in de rede vallen.

«De Vlaamse Beweging is dood! Sinds wanneer weten wij niet. Is het sedert de bevrijding? Binst de bezetting, Reeds voor de oorlog? Die goede, oude Vlaamse Beweging! Zij liet ons toe, voor de oorlog, jaarlijks eens naar Diksmuide te trekken, zowel naar de plechtigheid als naar de kermis, die er op volgde. Op 11 Juli droegen wij een Vlaams bloempje. Met de Zangfeesten zongen wij de «Vlaamse Leeuw» uit volle borst.

Ook waren wij lid van het Davidsfonds, daarvan getuigt de stock onopengesneden boeken uit het diepste van onze kast. Wij rookten sigaren

zijn sterke arm verslapt. Maar hij was een te invloedrijk jeugtleider, om met zijn dood werkelijk te sterven. De schim van den bezeten apellant op den honger maar de overgave aan iets groots; staat hoog en boeiend in de jeugdwereld van vandaag. Velen zien die schim niet. He! aas. Overal doet de invloed van dezen reus zich nog gevoelen. En als wij een nieuwe idee brengen, zullen wij opnieuw met Adolf Hitler moeten strijden, op leven en dood. Hij is nu en dan nog gevaarlijker, dan toen hij in levende lijve onder ons was».

macht zijn, dan zou de laatste etappe der Vlaamse Beweging bereikt zijn. En het zal wel waar zijn, want de Walen zeggen dat zij ontevreden zijn over het Vlaamse Imperialisme. Het is dan ook niet meer nodig dat er een vorm van Vlaamse Beweging bestaat. Dat zal wel de reden zijn, dat er geen meer is.

Onze vriend praatte altijd rapper en rapper. Hij begon zelfs te stotteren. Het was voor mij de gepaste gelegenheid om in het gesprek in te vallen.

«Beste vriend Lammers, mag ik nu ook eens mijn woordje zeggen? Ik zal dan maar met een vergelijking beginnen. Mijn grootvader heeft nog met een der eerste fietsen in ons dorp gereden. Dat was dan ook een van die heel ouderwetse: een groot wiel voorenaan, en dan een kleintje van achteren. Wat had mij dat een bekijks. U kunt denken, wat een ogen die boeren trokken. Een nieuwigheid voor die tijd ten minste. Die uitvinding heeft nog haar waarde. De fiets heeft zich aangepast aan de moderne techniek. Grootvaders fiets is een schoon museumstuk geworden. Doch er zal niemand aan denken zulk een fiets te gebruiken, dit ware belachelijk.

Wat baten kaars en bril?

In deze rubriek zullen wij in de toekomst verslag uitbrengen over al wat de jeugd kan interesseren uit de verlopen maand. Kleine anekdotes kunnen soms van groot gewicht zijn. Wie denkt iets voor deze rubriek te kunnen, doet best die aan de redactie in te sturen. Ons blad moet trouwens door zijn lezers opgesteld worden.

Op de Vlaamse Beweging kunnen wij die gehele vergelijking toepassen. De promotors ervan zullen altijd in onze nationale geschiedenis een ereplaats hebben. Willems, Snellaert, Blommaert, David, zijn de zovele redders geweest van ons cultureel patrimonium. Alle eerbied voor de naamloze flamingant uit de taalstrijd.

Als grensgebied van de Nederlandse cultuur zullen wij die strijd altijd moeten voeren, maar dan aangepast aan de nieuwe omstandigheden. Anders komen wij met een museumstuk voor de dag. Een uitsluitend culturele strijd heeft geen vat meer op de moderne mens. Hij staat tevens voor andere problemen: sociale, internationale, religieuze. Alleen in een gedachtenstroming, die het ganse leven wil hernieuwen, is het mogelijk de erfenis der Vlaamse Beweging over te nemen. En dan volledige inzet. Geen romantiek, maar daden. Dat men dan ook de wagen aan het rollen bringe.

Intussen was het hoog tijd geworden voor mijn tram. Ik zag mij genoodzaakt van mijn vriend afscheid te nemen. Een volgende maal wil ik het gesprek voortzetten.

K. Van den Haegen.

Lied van het Lentevuur

De melodie hield op. Het vuur doofde langzaam, zodat iedereen de heldere sterrenhemel kon zien. Boven het woud hing de harde witte klaarte der opkomende maan. Drie oude dennens tekenden zich kantscherp tegen de lucht af. Levenskrachten stroomden in de oude heidegrond der Lage Landen. Smeulend vuur belichtte strak-gespannen gelaten.

Piet de Meeuw.

JEUGDPANORAMA

Ons volk schijnt weinig lessen getrokken te hebben uit de geweldige gebeurtenissen der laatste tien jaren. Evenmin onze jeugd. Enkele tientallen miljoenen mensen zijn gevallen, een paar continenten in vuur en brand gesloken, men spreekt reeds over de volgende oorlog, en het oude slentergangetje gaat voort. Waar toe dan zoveel bloed vergoten? Of zal de Geschiedenis zich op ons wreken, indien wij haar ZIN niet weten te begrijpen.

Het Jeugdleven in Z. Nederland ver toont niet veel verschil met de vooroorlogse periode. Enkele jeugdbewegingen van uiterst rechts zijn verdwenen, een paar van uiterst links zijn bijgekomen.

Wanneer wij 's Zondags door onze steden wandelen, komen wij de bonte uniform-wemeling tegen van Scoutsgroepen, K.S.A., Rode Valken, K.A.J., Volksjeugd, trekkersgroepen, enz... Allen zijn er van overtuigd de beste vorm van jeugdpvoeding te bezitten.

En toch bevat elke jeugdorganisatie een élite die ontevreden is over het bestaande. Een keure jongeren, die de sluimerende krachten der vernieuwing in zich voelen ontwaken. Zij zijn er van bewust dat wij een periode beleven, die, zoals de «Weltwoche» het onlangs schreef, staat tussen «was geschehen ist und noch kommen wird».

Wellicht is het onze jonge generatie voorbeschikt het ontgloren van de nieuwe tijd te mogen beleven. Dit kan maar indien elk van ons zich op een heldhaftige wijze inzet om zijn milieu te hervormen. Anders zou de «Untergang des Abendlandes» bewaarheid kunnen worden.

Jeugdbeweging is meer dan een groep jonge mensen. Ze is ontstaan als reactie op de burgerlijke mentaliteit van de 19e eeuw. Haar oorsprong was: een teruggaan naar het leven in de vrije natuur. De vogel hebben onze Zuid-Nederlandse Engelse Scoutings en de Duitse «Wander Jeugdbeweging» in de laatste kwart-eeuw beïnvloed. Onze grafische positie geeft er ten andere aanleiding toe. Waarom zouden wij het goede niet overnemen? Het is alleen kwestie dit op een eigen Nederlandse wijze te assimileren.

Was er dan voordien bij ons, geen jeugdleven? Ja, tientallen jaren voor de eerste wereldoorlog, bestond de traditie.

nele Vl. studentenbeweging. Onze vaders en grootvaders hebben in dit romantisch milieu hun toenmalig «revolutionair» flamingantisme opgedaan.

Er is geen enkele jeugdbeweging in bovengenoemde elementen in zich bevat: Vlaanderen, die niet een, twee of drie der

1. De traditionele Vl gezindheid van Rodenbach;
2. Scouting;
3. Wandervogelbeweging.

In de onderscheiden Jeugdbewegingen is het meestal de verhouding dezer elementen die tot verschillen aanleiding geeft. Elke Jeugdorganisatie heeft verdienstelijk werk geleverd. In elke Jeugdbeweging zijn er wroeters, pioniers, echte «trekpaarden», die bewonderenswaardig werk geleverd hebben. Allen hebben ook hun tekorten:

Bv. «VVKs»: een tekort aan principiële uniformiteit, en aan organisatorische eenheid.

«KSA»: is te weinig jeugdtechniek en te veel theorie. KSA moet kunnen naar VVKs toegroeien en omgekeerd.

KAJ: is revolutionair in grote centra, waar ze tegen het heersend materialisme rechtstreeks indruist. Op plattelandsgemeenten uiteraard meer conservatief. Ook te weinig jeugdtechniek.

Het is niet onze bedoeling de steen te werpen. Wat is de oplossing? Een Eenheidjeugd? Neen! Dit ware een aanslag op de vrijheid. Een nieuwe Jeugdbeweging? Integendeel! De eenheid der kerken wordt ook niet bevorderd door het stichten van een nieuwe kerkelijke gemeenschap. De oplossing ligt bij de hand. Dat elkeen in zijn milieu blijf, en in zijn gemeente contact zoekt met de leiders van andere jeugdorganisaties, om elkaar te helpen.

Kort na de bevrijding werd door de ingericht. Drie jaar zijn bijna verlopen, wat heeft dit organisme aan tastbare resultaten teweeg gebracht? Het woord is aan de jongeren om zelf hun zaak te verdedigen. Mocht ons blad een band zijn tussen de jongeren uit elke richting, die het goed menen. Wij nodigen allen uit, hun opvattingen naar onze redactie te schrijven. Allen hebben de kans in onze kolommen aan het woord te komen.

Naar een Werkgemeenschap voor Jeugdbeweging

Reeds menigmaal werden hier in het Zuiden voorstellen geopperd inzake jeugdbeweging. In 't kort kwamen alle hier op neer: zo vlug mogelijk van wal gestoken met een nieuwe «eenheidsjeugdbeweging».

Vanzelfsprekend was hier alle problematiek uit den boze: eclectisch zou er een nieuwe ideologie gebrouwd worden en voort dan maar weer, op de baan der massale aanwerving, der slogans, der begeesterende uiterlijkheid. Of het begrip «jeugdbeweging» eens niet eerst ernstig en in veel ruimer kader doordacht moest worden, kwam niet op.

Niet dat deze algemene inkeer en bezinning tot stand kwam in de thans bestaande bewegingen (enkele lokale uitzonderingen daargelaten)! Verre van daar: de verdeeldheid, de vijandschap van al deze bewegingen, ten overstaan van elkaar, bewijst voldoende. Bij gebrek aan de diepere drijfveren, heerst verdeeldheid in futiliteiten. Het is alsof deze groeperingen in een bevrijdingsroes terug van wal zijn gestoken met hun oude bloedarme activiteiten, zonder dat men tot het besef kwam dat nog bitter weinig inhoud door de uiterlijke vormen gedekt werd, zonder dat de gebeurtenissen in het innerlijke hadden doen peilen.

Het van wal steken met een Werkgemeenschap voor de Jeugdbeweging beoogt dus — met klem wijzen we er op — geen stichten van een nieuwe jeugdbeweging. Reeds de naam «Werkgemeenschap» wijst

delijk genoeg op het element zoeken, op de gedachte aan eerlijke, exacte arbeid. Het is er evenmin om te doen een kaderschool voor een of andere beweging te vormen. Te lang reeds ontbeerden we in het Zuiden het richtinggevend, bundelend orgaan dat zich steeds en steeds weer onttrekt aan een of andere verstarrende organisatie. De geest van de ideale jeugdbeweging willen we trouw zijn door onafhankelijk te blijven en de jongeren als individu te bereiken.

Als eerste konkreet doel stellen we ons voor in de harten hier een zekere onrust te wekken, opdat velen zich zouden bewust worden van de hogere taak die de jeugdbeweging in deze tijd der ontwaarding wacht. Te lang reeds was jeugdbeweging voor het Zuiden gelijkgesteld met politieke inzet of met aangenaam tijdverdrijf. Steeds heeft hier ontbroken, (en vooral in deze drukkende naoorlogse periode komt dit sterk tot uitig), wat we zouden willen noemen: het daadwerkelijk bouwen aan een mensentype, de diepingrijpende invloed op de jongere, waardoor heel zijn later leven zal beheerst worden en gericht op het behoud van dit Avondland.

Deze taak, het in het licht stellen van deze ontegensprekelijke zware zending, zien we vervulbaar in een richtinggevend inwerken op de bestaande groeperingen. Ons staat alleen voor ogen de jeugdgemeenschap van deze Lage Landen en de krachten die in deze jongereen besloten liggen.

Tegelijk willen we positief aan het werk gaan, door op de problematiek der jeugdbeweging in te gaan in kleine gebalde kernen. Jeugdleiderscursussen zouden d. vrucht van deze verdieping worden.

In deze zin werkend bestaat de Werkgemeenschap voor de Jeugdbeweging uit het Noorden met haar blad Durendael. Mocht uit een zeer nieuw contact met deze beweging een ander bewustzijn in dit Land bij de Zee groeien. Wij willen een nieuw vuur wekken, dat echter uit de enkelingen zelf geboren moet worden,

uit hun eigen inkeer, hun eigen inzicht, hun eigen bloedwarme ervaring van deze eeuw. Wij willen slechts de geschikte brandstof leveren. Nog te sterk ligt dit Zuiden geknecht onder de ophitsereien der menners en pathetische redenaars. Het wordt tijd dat over de jeugd de noodzakelijke bezinning komt. Dat hier een sterker, vrijer en beter geslacht groeie...

Voor meer uitgebreid programma en voor alle opgave betreffende deelname: W.G.J.B., Koningstraat, 19, Antwerpen.

Dit blad is UW blad!

Het lezen is GOED.

Zich abonneren is BETER.

Verspreiden is PLICHT.

**Daarom: geen woorden,
maar daden.**

**Hoe meer lezers, hoe beter
de verzorging, des te gedurfd
der inhoud. Dus:
ALLE HENS AAN DEK !**

uit oude geschriften

Uit de VI. Vlagge — 1920 — blz. 49

Ephemerides Flandriae — 1920

3 Maart: De Minister van Justitie verklaart in de Belgische Kamer: «Ik aanzie het als een plicht te verklaren dat de aktivisten niet uit baatzucht, maar uit idealisme hebben gehandeld».

Nog uit de VI. Vlagge — 1920 — blz. 67

Aan onze Seminaristen

Over wat er gebeurde in 't laatste paaschverlof: het remmend optreden van de Brugsche Seminaristen, inzake amnestie propaganda; het vergezocht goedpraten van deze eerste fout door droegstoppelig getheoretiseer over «studentenbeweging is alleen opvoedend; amnestiepropaganda is politiek, dus... enz» over dat bedrijf zouden we heel kras onze

mening kunnen uitspreken, uit naam van een heel boel menschen en inrichtingen wier woordvoerders we zijn. We doen het niet, om beters wille; omdat er voorlooppig nog te vele franski'jens loopen en grafdelvers van Vlaanderen, dan dat we mekaar reeds zouden moeten te lijve gaan.

Uit de rede van Staatsminister Vandevijvere te Tielt op 16/3/1919.

«de grote massa Vlamingen heeft niets gemeens gehad met den Duitsch en verdient de beschuldiging niet, die men hun naar het hoofd werpt — de reactie zal zooveel te grooter zijn — ons recht blijft en wij eischen het dringerder dan ooit — de naaste kiezing zal een grootsche bevestiging zijn van Vaderlandsliefde en Vlaamschgezindheit. De Vlaamsche kwestie zal den voorrang bekleeden op het programma.

Nog steeds verkrijgbaar:

— De lino's Willem van Oranje, IJzertoren, Sint-Lutgardis van de Oranje-kalender. Formaat 25x32, voorzien van onderschrift.

— Een kunstmap met de dertien lino's van de Oranje-kalender in speciale afzonderlijke uitgave.

Te verkrijgen door storting van 10 fr. per lino, of 90 fr. per kunstmap (het gewenste op het stortingsstrookje vermelden) op Postreke-

ning 1363.85 Uitgeverij Oranje Gent.

— De brochure «Gezond Verstand voor Europa», door J.W. Hoogaert. Een openhartige en gedurfde beschouwing over Europa's omstreken toekomst.

Door storting van 15 fr. op P.R. 1363.85 Uitg. Oranje, Gent, wordt ze U franco toegestuurd.

Haast U, want er is nog slechts een heel beperkt aantal voorradig!

geuzenlied

Vaak nog slechts 't laatste schot gereed,
Door storm gegeeselden, benarden,
Met adeldom trots beedlaarskleed,
De hoed met houwen, 't buis aan flarden;
Nochtans, wel beeft het trotsche Spanje,
't Rijk waar de zon niet ondergaat,
Als onze kreet van wraak: «Oranje!»
Daar over Alva's kamp opgaat!
Hij beeft terecht; van slavenbanden,
Gij God, wordt deze grond ontdaan.
Al moesten alle Nederlanden
Verdwijnen in den Oceaan!
Steekt door den dijk, en lost de sluizen
Verzuipt de vreemde dwingelandij!
Daar komt het water met de Geuzen...
Het land wordt zee, doch het wordt vrij!

(Uit het weekblad «Vlaanderen» van 26/4/1930.)

«VIVE LE GUEUX» IS NU DE LEUS!

De kracht van een blad is zijn lezersaantal. Maakt dat dit blad met gezag een belangrijke fractie van onze gezonde jeugd kan vertegenwoordigen. Daartoe is een probaat middel: werft abonnementen aan!

VAN JONG-STUDENTEN VOOR JONG-STUDENTEN

Studenten! In alle onderwijsge-
stichten hunkert men naar een gron-
dige hernieuwing. Het eeuwig teren
op Rodenbach is geen voldoende
voedingsbodem meer. Naast het
«Vliegt de Blauwvoet» weerklinke
ons «Vive le Gueux». Staat Uw ste-
ke in het gemeenschappelijke front
der studenten, jonge arbeiders en
bedienden. Laat ons in deze eerste
bijdrage de huidige studentenmen-
taliteit beschouwen.

Gedurende de jong-studententijd
begint de jongen een houding aan te
nemen tegenover de verschillende
levensproblemen. Het eerste dat
zich stelt is: GOD! Er zijn er te-
genwoordig in onze colleges, die
hieromtrent een spottende houding
aannemen. Zulke houding spruit
voort, deels uit gemakzucht, deels
uit reactie tegenover de College-
dwang. Dan is er een tweede cate-
gorie die beseft dat God uit hun le-
ven niet kan weggevaagd worden.
zonder aan Waarheid en Schoonheid
te ontbreken.

Nauw daarmee verbonden is het
Gezagsprobleem der Kerk. Hoe de
eerste groep daartegenover staat is
duidelijk. In de tweede bemerken we
een tweetal nuances: de eerste
neemt onvoorwaardelijk alle bevelen
van de clerus aan, de tweede enkel
inzake geloof en zeden. Uit het reli-

gieuze standpunt volgt dan ook het-
zelfde positief of negatief antwoord
betreffende de nationale, sociale en
economische vraagstukken van deze
tijd. Studenten, leiders van morgen,
zegt het oude slagwoord. Dit is
slechts waar in zover wij onze so-
ciale plicht zullen bewust zijn.

Zoals alle bevolking lagen der
is ons studentenmilieu aangetast
door genotzucht en zedenverval. Bv.
het veelvuldig kinemabezoek. Hier
zijn het ook diegenen, die we reeds
in het begin vernoemden welke in
het meisje het zinnelijke opzoeken!
Zij beschouwen het meisje als een
soort speelbal, dat ze net als grillige
kinderen wegwerpen, wanneer ze het
moe zijn! Nadien lopen ze met een
grote leemte in zich rond, op zoek
naar een nieuw speeltuig. Tegenover
hen staat dan die soort studenten,
die het meisje eerbiedigen als het
wezen, dat de Schepper naast hen
heeft gemaakt om samen mede te
werken aan het heerlijke Schep-
pingswerk.

Toe, studenten, gij ziet dat er in
ons milieu heel wat op te knappen
is. Wie niet akkoord is, heeft ons
maar zijn mening te schrijven. De
handen aan het werk! Begint met
ons blad overal te doen doordringen.

Een paar Geuzenstudenten.

**Het is niet nodig te hopen om te ondernemen,
noch te slagen om te volharden.**

Oranje.

UITGAVEN ORANJE

Prinses Elisabethlaan, 29, St. Amandsberg-Gent

INLICHTINGENDIENST
- AMSTERDAM -

No. I.D. 816^c - '46.

Uw brief: No. B.12760.

Onderwerp: Periodiek "Durendael"

Bijlagen: -----

Geheim.

Amsterdam, 9 Mei 1947.

BUREAU B	
Naam:	
Numm.	14-5-47

Volgno.
13 MEI 1947
ACD/15121

Ter beantwoording van de inhoud van bovenbedoeld schrijven dd.
3 April 1947 wordt meegedeeld, dat de daarin bedoelde W.H. Bettnik
niet in het Bevolkingsregister te dezer stede staat ingeschreven.

bevestiging

Toevalligerwijze werd echter indertijd bij het verschijnen van de
periodiek "Durendael" als medewerker de zoon, een student, van de
familie Bettink, wonende Haagweg 42 te Delft, genoemd. Het is dus
niet onwaarschijnlijk te achten, dat W.H. Bettnik identiek is aan
de zoon van genoemde familie Bettink, doch zijn naam onjuist werd
opgegeven. Zijn juiste personalia zijn hier niet bekend en er staat
ook niemand onder de naam W.H. Bettink in het Bevolkingsregister,
althier, ingeschreven.

VERZONDEN AAN : Hfd. C.V.D.

Den Haag.

E-2.

in 18 58 12/5 naar B t.o.
GEHEIM.

3 April

7.

B. 12760

R. Disb. 2.

Periodiek "Durendael".

Volgens een ontvangen mededeeling verleende zekere W.H. Bettnik, lid van de redactie van het periodiek "Durendael", nadere gegevens niet bekend, bemiddeling tusschen Duitsche en Nederlandsche jeugdgroepen, waarbij het voornamelijk ging om toezending van jeugdorganen.

Ik moge U verzoeken mij omtrent Bettnik voornoemd nadere inlichtingen te willen doen verstrekken.

HET HOOFD VAN DEN CENTRALEN
VEILIGHEIDSDIENST
Namens dezen :

Aan
Den Heer Hoofdcommissaris
van Politie

te

AMSTERDAM.
Coll. dR.

J.G. Crabbendam.

GEHEIM.

21 Maart

7.

B.11423.

R. MN. (2x)

"Durendael".

Naar aanleiding van het schrijven van Dr. H. Speyer te Brussel, dd. 14 Februari 1947 no. B.119, heb ik de eer U te berichten, dat in Juli 1946 reeds een onderzoek naar de organisatie "Durendael" werd ingesteld, waarbij bleek, dat de beweging, die het orgaan "Durendael" uitgeeft, onder leiding staat van A.C. van GAAG, die veelal verblijft op het adres Lange Leidschedwardsstraat 6 II, Amsterdam.

Bij v.d. Gaag was opgenomen de ex-jeugdstormster Renée VEENSTRA, geboren te Den Haag, 6 Juli 1926, die gratis werkzaamheden verrichtte ten behoeve van genoemd orgaan. De ouders van R. Veenstra, voorheen wonende te Bussum, waren beide geïnterneerd.

Het administratieadres van het orgaan is gevestigd Regulierdwardsstraat 5 II te Amsterdam.

Gebleden is, dat deze padvindersbeweging niets met het Nationaal-Socialisme uitstaande heeft, doch een beweging is, welke naast de bona-fide padvinderij staat, met het oogmerk er financieel beter van te worden.

Verdere bijzonderheden omtrent deze organisatie zullen U, na binnenkomst, onverwijld worden bericht.

W CENTRALE VEILIGHEIDSDIENST

J.G. Crabbendam.

Aan:

Den HoogEdelGestrengen Heer

Mr. L. Einthoven

Hoofd C.V.D.

'S-G R A V E N H A G E.

Coll: *44*

UTRECHT, den 24 Maart

1947.

LrA/14 Nr 260 '47.

Bijlagen: 1

Bericht op schrijven No.

van

Onderwerp: Periodiek Durendael.

BUREAU B	
Nummer:	
Datum:	31-3-47

Volgno.
27 MAART '47
ACD/12960

Hiermede doe ik U toekomen de fotografische reproductie's van een tweetal onderschepte brieven, afkomstig van het "Amt der Tirolische Landesregierung, Abt. IV^a Jugendreferat te Innsbrück (Oostenrijk).

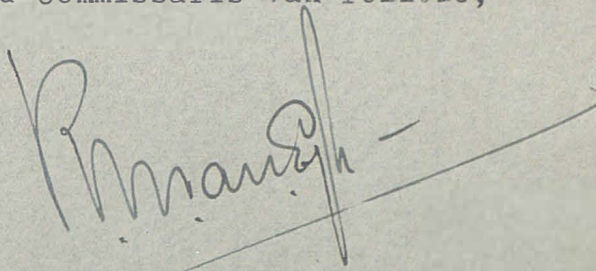
Ze zijn geadresseerd aan de redactie's van respectievelijk "De Vlam", "Ruim Baan" en "Contact".

Uit den inhoud der brieven blijkt, dat er buitenlandsche belangstelling bestaat jegens de Nederlandsche Marxistische propaganda. Bovendien wordt er de aandacht op gevestigd, dat de redactie van het tijdschrift "Durendael", blijkbaar bij monde van den Heer W.H. Bettnik (verdere gegevens onbekend) als intermediaire is opgetreden.

Ten aanzien van het periodiek "Durendael" wordt in herinnering gebracht het schrijven van den Centralen Veiligheidsdienst no. 2389/'46 M.N., dd. 29-7-1946, ~~en~~ waarin, mede in verband met de vereeniging Noord-Zuid, inlichtingen over dit tijdschrift werden gevraagd.

De wnd. Hoofd-Commissaris van Politie,

Wm

(R.W.v. Eijk).

Aan den Heer Hoofd van den
Centralen Veiligheidsdienst,
Javastraat 63,
's-GR AVE N H A G E.

~~Landeshauptmannschaft~~

~~für Tirol~~

Amt d. Tir. Landesregierung

Abt. IVa. Jugendreferat

Innsbruck, Hofburg VII. Zimmer 12. Tel. 3963

An die Redaktion

"Ruim Baan u. Contact"

Zeitschr. f. d. unorganisierte Jugend
der mittleren Schulen

Utrecht/Nl.

Niederlande

Abs.: Amt d. Tir. Landesregierung Jugendreferat Abt. IVa

Innsbruck- Hofburg 2. St.

Österreich - Tirol

~~Landeshauptmannschaft für Tirol~~

Amt der Tiroler Landesregierung

Abt. IVa. Jugendreferat

Innsbruck, Hofburg 1/II, Zimmer 12, Tel. 3963

Innsbruck, am

8.3.47

Zl. 214/47 - A1.

Betr.: Jugendzeitschriften.

An die Redaktion

" Ruim Baan u. Contact"

Zeitschrift für die unorg. Jugend
der mittl. Schulen.

U t r e c h t/Nl.

BUREAU	
Nummer:	
Datum:	31-3-47

Die Redaktion der Zeitschrift "Durendael", Herr W.H. Bettnik, übermittelte uns in liebenswürdiger Weise Ihre Anschrift und so erlaube ich mir folgende Bitte:

Hier in Tirol, besitzen wir eine Arbeitsgemeinschaft zur Förderung des Jugendschrifttums, die es sich zur Aufgabe macht, unsere Jugend im weltweiten Sinne zu erziehen. Aus diesem Grunde sind wir bestrebt, möglichst viele wertvolle Jugendzeitschriften des Auslandes kennenzulernen.

Wir wären Ihnen sehr dankbar, wenn Sie uns Ihre Zeitschrift für diese Zwecke als Belegexemplar laufend zukommen lassen würden.

Für eine diesbezügliche Nachricht wäre ich Ihnen sehr dankbar.

L. Haidl
(Haidl)

Landeshauptmannschaft

Tirol

Amt d. Tir. Landesregierung

Abt. IVa, Jugendreferat

Innsbruck, Hofburg 1/II, Zimmer 12, Tel. 3963

An die Redaktion

"De Vlam"

Zeitschrift d. Sozial. Jugend

W

U t r e c h t

=====

Niederlande

Abs.: Amt d. Tir. Landesregierung Jugendreferat Abt. IVa
Innsbruck - Hofburg 2. St.
Österreich - Tirol

~~Landeshauptmannschaft für Tirol~~

Amt der Tiroler Landesregierung

Abt. IVa. Jugendreferat

Innsbruck, Hofburg 1/II, Zimmer 12, Tel. 3963

Innsbruck, am 8.3.47

Zl.: 214/47 - A1.

Betr.: Jugendzeitschriften.

An die Redaktion

" De Vlam"

Zeitschrift d.soz.Jugend

V t r e c h t/Nl.

EUREND	
Nummer:	
Datum:	31-3-47

Die Redaktion der Zeitschrift "Durendael" , Herr W.H. Bettnik
übermittelte uns in liebenswürdiger Weise Ihre Anschrift und
so erlaube ich mir folgende Bitte:

Da wir hier in Tirol eine Arbeitsgemeinschaft zur Förderung
des Jugendschrifttums besitzen, welche es sich zur Aufgabe
gestellt hat, unsere Jugend im weltweiten Sinne zu erziehen,
wären wir sehr interessiert, möglichst viele wertvolle Jugend-
zeitschriften des Auslandes kennzulernen.

Sollte es Ihnen möglich sein, uns laufend ein Belegexemplar
zukommen zu lassen, wären wir Ihnen dafür sehr dankbar.

Haidl
(Haidl)

C. V. D.
=====

BUREAU B

Breda, 22 Maart 1947.

No: 102/-47-Geheim

Nummer:

Datum:

31-3-47

Volgno.

26 MAART 47

ACD/12724

Onderwerp: "Samenwerking Nederlandsche- en
Belgische Jeugd-organisaties."

Hiermede moge ik U HoogEdelGestrenge berichten,
dat ik van officieele zijde te Antwerpen, het volgende ver-
nam:

"Blijkens een bekendmaking in een exemplaar van het
Nederlandsche Maand-periodiek "Durendael", hetwelk uitgege-
ven zou worden door een Padvindere-organisatie te Amsterdam,
is een zekere MINET te Mechelen, aangewezen als algemeen
vertegenwoordiger voor België van de Nederlandsche Jeugd-
organisatie "Durendael".

Deze Minet is genaamd:

*De Minet van
3.2.47* → MINET, Jules Nicolaas Cathérine, geboren te
St-Jans-Molenbeek, (B.), 28 September 1920, van beroep advo-
caat, wonende te Mechelen (B.), Schippersstraat, Nr: 10.

Gebleken is, dat deze MINET in nauwe verbinding
staat met een Jeugd-organisatie te Mechelen, zich noemende
"De VOLKSKUNST-SPEELSCHAAR" - "OP SINJOORKE", welke in hoofd-
zaak het uitvoeren van volksdansen beoefent.

Het grootste percentage der leden van "Op Sinjoorke"
hebben zich tijdens de bezetting gecompromiteerd als lid van
de N.S.J.V. (Nationaal-Socialistisch-Jeugd-Verbond), het
V.I.V.O. (Vlaamsch-Instituut-Voor-Ontwikkeling), de D.M.S.
(Dietsche-Meisjes-Scharen) en de "Hitlerjugend".

Hun bijeenkomsten hebben plaats in de zaal "MONICO"
aan de Oude-Brusselschestraat te Mechelen.

Het doel van "Durendael" en "Op Sinjoorke" zou zijn
het bevorderen van wederzijdsche toenadering tusschen Noord-
en Zuid.

Zoowel door Nederlandsche leden van "Durendael",
als door leden van "Op Sinjoorke", werden uitwisselingen ge-
daan en wederzijdsche bezoeken voor den duur van eenige da-
gen, hebben reeds plaats gehad.

Als Voorzitter van "Op Sinjoorke" fungeert:

KNV 1e.- DE MAEYER, René, wonende te Mechelen, Willem
Goetsstraat, Nr: 8, terwijl het bestuur verder uit
de volgende personen is samengesteld:

KNV 2e.- VERBRUGGEN, Robert, wonende te Mechelen,
Matigheidsstraat, Nr: 2;

3e.-

A a n
Den Heer Hoofd van den C.V.D.
J a v a s t r a a t, 68.
's-G R A V E N H A G E.
=====

- 3e.- M E R C K X, Gustaaf, wonende te Mechelen, St-Jan-Berchmansstraat, Nr: 108, en
4e.- B E R T I A U, Rik., wonende te Mechelen, Melsenstraat, Nr: 43.

Merkwaardig is het feit, dat de namen van een drietal te Mechelen wonende jeugdige politieke gevangenen op de ledenlijst van "Op Sinjoorke" voorkomen, waaromtrent echter volgens de bekomen inlichtingen, zou zijn gebleken, dat dit ter camouflage zou zijn."

Ofschoon naar mijn meening, in de vorenvermelde samenwerking tusschen "Durendael" en "Op Sinjoorke" niet direct een politiek streven kan worden gezien, meen ik toch goed te doen het vorenstaande te Uwer kennis te brengen.

Op de aangelegenheid "Durendael", had betrekking mijn schrijven No: 249/-46-Geheim, d.d. 24 Juli 1946, waarop ik van U antwoord mocht ontvangen bij schrijven Uwer administratie, No: 2389/X/46-Geheim, d.d. 2 Augustus 1946.

Wellicht vindt U in vorenvermelde Belgische mededeelingen aanleiding, de aandacht van den I.D. te Amsterdam hierop nog eens te doen vestigen, met verzoek te vernemen, of intusschen ten aanzien van de activiteit van "Durendael" iets naders is bekend geworden en - zoo mogelijk tot het vernemen van de namen der personen, die kunnen worden geacht het bestuur van die Jeugd-organisatie te vormen.

Gaarne zal ik t.z.t. hieromtrent eenig bericht ontvangen, ter mededeeling aan den betrokken Belgischen Dienst.

W.

Naam :

Merckx

In stuk :

Adres :

Nat. :

Geb. :

te :

Beroep :

0/479 . 627 . 1945

Inf. :

Gestapo Brussel.

Zie :

19 Maart

7.

11423.

G E H E I M.

R. SvD. 2x.
C.R.816-a-'46 I.D.
30 Juli 1946.
"Durendael".

Met verwijzing naar Uw terzijde vermeld schrijven heb ik de eer U te berichten, dat alsnog werd vernomen, dat Jules Niclas Catherine MINET, advocaat, geboren te Jans Molenbeek, 28 September 1920, wonende te Mechelen, Schipperstraat no.10, als algemeen vertegenwoordiger voor België van de Nederlandsche jeugdorganisatie "Durendael" optreedt.

Minet staat te Mechelen in nauw contact met een jeugdorganisatie genaamd "Op Sinjoorke", waarvan een groot aantal der leden zich tijdens de bezetting gecompromitteerd hebben als lid van Nationaal-Socialistische jeugdorganisaties.

De organisatie "Op Sinjoorke", bevordert o.m. ^{de}toenadering tusschen Nederland en Vlaanderen.

Tusschen Nederlanders, leden van "Durendael" en Belgen, leden van "Op Sinjoorke", zijn reeds wederzijdsche bezoeken uitgewisseld.

HET HOOFD VAN DEN CENTRALEN
VEILIGHEIDSDIENST,
namens dezen;

J.G.Crabbendam.

AAN:
den Heer Hoofdcommissaris
van Politie,
te
A M S T E R D A M.

Coll.: dk.

B/119

14/2/1947

Volgno.

27 FEB. '47

ACD/11423

Van Belgische zijde wordt mij verzocht indien mogelijk nadere inlichtingen te verschaffen omtrent de strekking en activiteit van de Hollandsche jeugdorganisatie "Durendael", volgens bijgaand rapport.

Het zou door mij zeer op prijs worden gesteld indien U mij de gewenschte gegevens zoudt kunnen doen toekomen.

(Dr. H. Speyer)

BUREAU B

Nummer:

Datum:

28 FEB 1947

Aan den Weledelgestrengen Heer
Mr. L. Einthoven,
SCHEVENINGEN

3.2.1947

Uit bekomen inlichtingen blijkt, dat in een exemplaar van het Nederlandsche tijdschrift "Durendael" vermeld staat dat een genaamde MINET, algemeen vertegenwoordiger is voor België van de Nederlandsche jeugdorganisatie "Durendael"

Betrokkene vereenzelvigt zich met MINET, JULES, NICOLAS, CATHERINE, advocaat, geboren te Dt. Jans-Molenbeek, den 28/9/1920 en wonende te Mechelen, Schipperstraat No. 10.

Deze persoon staat te Mechelen in nauwe verbinding met een jeugdorganisatie genaamd "Op Sinjoorke" welke uitsluitend aan volksdans doet, maar waarvan een groot aantal der leden zich tijdens de bezetting gecompromiteerd hebben als lid van N.S.J.V., V.I.V.O., D.M-S. en "Hitlerjugend".

"Op Sinjoorke" streeft er naar evenals de organisatie "Durendael" wederzijdse toenadering tusschen Zuid en Noord tot stand te brengen.

Door Hollandsche leden van "Durendael" en leden van "Op Sinjoorke" te Mechelen werden uitwisselingen gedaan en wederzijdsche bezoeken van enkele dagen grepen reeds plaats.

Gaarne ontvang ik nadere gegevens betreffende strekking en activiteit van de Hollandsche jeugdorganisatie "Durendael".

BUREAU B	
Melding:	
Datum:	28 FEB. 1947

Komt niet voor

Komt wel voor

Wij kunnen het hier maanden geleden ook maar gevonden. V.

INLICHTINGDIENST
GRONINGEN
GEHEIM
No. 21/1946.

BUREAU B	
Nummer:	
Datum:	30-1-'47

Volgno.

29 JAN. '47

ACD/10126

R A P P O R T

Naar aanleiding van het beschrijven van het bureau Nationale Veiligheid te 's-Gravenhage, 2389/X'46, d.d. 29 Juli 1946, betreffende een maandperiodiek "GOLFSLAG", kan na een uitvoerig ingesteld onderzoek worden vermeld dat in de stad Groningen een soortgelijk periodiek onder den naam "DURENDAEL" tot heden niet is uitgegeven.

JAN AREND KOLMAN, geboren te Beerta 14 Augustus 1902, die een leidende functie bekleedt in de C.P.N. en zitting heeft in het landelijk Hoofdbestuur van de E.V.C. is niets bekend van een dergelijk orgaan. Volgens hem zijn dergelijke periodieken in de stad Groningen tot heden niet uitgegeven.

Groningen, 20 Januari 1947.

Wat heeft C.P.N. D. D. onderzoek?
E.V.C. te maken met

Mr. Meervoort
20-1-47
Hr.